

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke zondag

Abonnementsprijs : 500 fr. per jaar

Postcheckrekening Nr 3185.22

Beheer en Redactie : Mr. René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen

Opzeg van een bediende. — Gevolgen in zake zijn rechten in de Maatschappelijke Zekerheid.

1. De toestand van de bedienden die een vooropzeg ontvingen zonder gegronde redenen of zonder verder werkprestaties te moeten leveren, is zeer dikwijls het voorwerp van geschillen, die aan onze werkrechtsraden worden voorgelegd.

Deze geschillen handelen niet alleen over de oorzaken die een einde gesteld hebben aan de arbeids-overeenkomst maar hebben evenzeer betrekking op de rechten die de partijen terzake kunnen inroepen.

Dit kort artikel heeft tot voorwerp de begrippen dienaangaande te verduidelijken aan de hand van de meest recente wetgeving en reglementering van de maatschappelijke zekerheid.

2. De opzegvergoeding.

Krachtens artikel 15 van de wet van 7 augustus 1922 (artikel 20 van de samengeschakelde tekst) moet de partij die de overeenkomst verbreekt zonder gegronde reden of zonder de opzegtermijnen in acht te nemen, aan de andere partij een opzegvergoeding betalen die niet alleen de wedde behelst maar ook de verdiensten verworven krachtens de overeenkomst.

De rechtsleer aanvaardt eensgezind dat wij hier staan voor een *forfaitaire* vergoeding die het karakter draagt van een volledige schadevergoeding en iedere bijkomende schadeloosstelling uitsluit (1). De rechtspraak is eveneens over het algemeen deze mening toegedaan (2).

Daaruit spruiten belangrijke gevolgtrekkingen op het gebied van de maatschappelijke zekerheid. Deze worden hierna onder ogen genomen.

Vooraf moet evenwel de aandacht gevestigd op het feit dat het forfaitair karakter met zich medebrengt dat de werkelijke schade niet moet begroot worden. Zelfs indien de werknemer onmiddellijk ander werk vindt dan toch heeft hij recht op de vergoeding. Deze speelt als het ware de rol van een strafbeding. Het is hier de plaats niet om de manier van berekenen en de omvang ervan te beschrijven.

Stippen wij slechts aan dat de vergoeding berekend wordt op basis van de bezoldiging en alle voordelen die uit de overeenkomst voortspruiten (dus ook de voordelen in natura), en dat krachtens artikel 29 (thans artikel 35), dit recht sinds de laatste aan-

passing van de wet in hoofde van alle werknemers bestaat ongeacht het bedrag van hun wedde.

3. De opzeg brengt voor de getroffen bediende ook gevolgen mede op het gebied door de maatschappelijke zekerheid omvat.

Gewoonlijk wordt aangenomen dat de bediende de voordelen van de sociale verzekeringen verliest. Waarom?

Eerst en vooral omdat de opzegvergoeding geen loon is maar het karakter heeft van een forfaitaire vergoeding en dergelijke vergoedingen niet medegerekend worden bij het vaststellen van de bijdragen (3).

Ten tweede, omdat de voordelen der wetgeving betreffende de sociale zekerheid in de regel afhankelijk zijn van het leveren van arbeid; slechts de werkonderbrekingen die te wijten zijn aan bepaalde redenen, in elke wet afzonderlijk genoemd, mogen voor de toekenning van deze voordelen met arbeid worden gelijkgesteld.

Het is nu zo dat de dagen waarop een bediende niet werkt, omdat hij afgedankt werd met uitbetaling van een opzegvergoeding, in geen enkele wet als « gelijksteltbare » of geassimileerde werkonderbreking voorkomen.

Dit alles doet een dubbele vraag oprijzen :

1. Verliest deze bediende dan alle voordelen der sociale zekerheid?

2. Afgezien daarvan, behoudt hij de hoedanigheid van sociaal verzekerde (welke status hij had als weddetrekkende) of moet hij deze status opnieuw verwerven?

Deze vragen zullen wij nu per sektor der sociale zekerheid behandelen.

1° Werklozensteun.

4. Werklozensteun is slechts uitkeerbaar wanneer de werknemer zonder werk en *zonder bezoldiging* is (4).

De opzeggingsvergoeding wordt krachtens hetzelfde artikel uitdrukkelijk gelijkgesteld met een bezoldiging (5). Voor gans de periode, welke overeenstemt met de wettelijke opzegtermijn, heeft de bediende dus geen recht op werkloosheidsvergoedingen.

Wanneer de bediende na het verstrijken van deze ter-

mijn geen andere betrekking heeft gevonden, kan hij werkloosheidsvergoedingen bekomen op voorwaarde dat hij daartoe alle vereisten vervult die in het orgaan besluit zijn vermeld (6).

Aldus zal hij moeten bewijzen dat hij gedurende tenminste zes maand (3 maand voor diegene welke minder dan 18 jaar zijn) op de 10 maand vóór de datum waarop deze vergoedingen worden aangevraagd, weddetrekkende is geweest, en dat uit dien hoofde de inhoudingen voor sociale zekerheid werden toegepast. Met de arbeidsdagen gepresteerd als weddetrekkende worden een hele serie dagen gelijkgesteld (7).

Voor de bedienden welke een opzegvergoeding van drie maand ontvingen en vóór de afdanking minstens 6 maand hadden gewerkt, is er dus geen moeilijkheid, maar de bedienden die recht hadden op een opzegvergoeding van meer dan 3 maand (bv. 6 maand) kunnen nooit bewijzen dat zij aan deze voorwaarden voldoen: op de tien maand vóór de aanvraag van de werkloosheidsvergoedingen waren er zes, gedekt door een opzegvergoeding en ten hoogste vier met werkprestaties of gelijkgestelde werkonderbrekingen.

Wanneer zij afgewezen worden, kunnen zij evenwel daartegen in beroep gaan bij de Klachtencommissie inzake werkloosheidsvergoedingen. Deze kan de beslissing van eerste aanleg en de werkloosheidsvergoedingen toekennen. De beroepscommissie mag aldus beslissen dat iemand een gewoonlijk in loondienst arbeidende werknemer is op grond van het beroepsverleden van de aanvrager tijdens de tien jaren die de aanvraag tot uitkering voorafgaan (8). Er kan hier terloops aan toegevoegd worden dat een advocaat of een vakbondafgevaardigde dit beroep kan indienen namens de betrokkene (art. 122).

2° Kindertoelagen.

5. Kindertoelagen zijn — behoudens voor wezen en voor kinderen van invaliden — uitsluitend verschuldigd voor de arbeidsdagen en voor de aangenomen werkonderbrekingen (9).

De dagen, waarop niet wordt gewerkt maar gedekt door een opzeggingsvergoeding, komen niet voor in de opsomming van de geassimileerde werkonderbrekingen. Voor gans de periode welke overeenstemt met de wettelijke opzegtermijn, zijn dus geen kindertoelagen verschuldigd.

Sommige bedienden, die in dat geval waren, hebben getracht hun gewezen werkgever voor dit verlies aansprakelijk te stellen en eisten van hem een bedrag, gelijk aan de verloren toelagen. Over het algemeen hebben de rechtbanken deze eis afgewezen (10).

Het recht op kindertoelagen ontstaat opnieuw wanneer de bediende begint te werken. Indien hij na het verstrijken der opzegperiode zonder werk blijft, zal hij, samen met de werkloosheidsvergoedingen, de kindertoelagen ontvangen.

3° Betaald verlof.

a. Verlofgeld.

1. De werkgever, welke een bediende afdankt, moet onmiddellijk een verlofgeld betalen gelijk aan (11):

— 6 % van de bezoldigingen van het lopend jaar voor de bedienden, die op de 31e december, die dit jaar voorafgaat, meer dan 18 jaar oud waren.

— 8 % van de bezoldigingen van hetzelfde jaar van de bedienden, die op deze datum 18 jaar of minder waren.

Wanneer de bediende in het lopend jaar het verlof, dat hij jaren tevoren had verworven, nog niet ge-

nomen heeft, moet de werkgever bovendien een verlof-bezoldiging betalen gelijk aan:

— 6 % van de bezoldigingen verdiend vanaf 1 januari tot 31 december bij die werkgever, van het jaar dat de contractbreuk voorafgaat, voor de bedienden van meer dan 18 jaar.

— 8 % van dezelfde bezoldigingen voor de bedienden van 18 jaar en min.

Voor het becijferen van deze verschuldigde verlofgelden dient er geen rekening gehouden met de opzegvergoeding. De 6 % en 8 % moeten dus enkel op de bezoldiging berekend worden en niet op de vergoeding. De wet is in dit geval uitdrukkelijk, de opzegvergoeding is ten andere een vergoeding en geen wedde.

b. Verlofduur.

De verlofduur wordt berekend op basis van het aantal maanden met arbeidsprestaties of gelijkgestelde werkonderbrekingen.

De periode, gedekt door de opzegvergoeding, komt niet in aanmerking daar zij niet voorkomt op de lijst der gelijkgestelde werkonderbrekingen (12). De nieuwe werkgever zal dus voor de vaststelling van de verlofduur met deze maanden geen rekening dienen te houden.

4° Ziekteverzekering.

7. De maanden, gedekt door de opzegvergoeding en gedurende dewelke geen werkprestaties werden geleverd, komen niet voor onder de werkonderbrekingen, die met arbeid kunnen gelijkgesteld worden (13).

Normaal verliest de bediende dus ook de mogelijkheid om verzekerd te zijn. Hij kan dit evenwel vermijden door zich onmiddellijk d.i. vanaf de eerste dag dat hij het werk stopzette, te laten inschrijven als *werkzoekende* (art. 18) bij een erkend betaalorganisme voor werkloosheidsvergoeding (dit alhoewel hij geen vergoeding als werkloze kan genieten). Hij zal in dat geval een werkloosheidsattest ontvangen dat dezelfde waarde heeft als een bijdragebon en hem dan ook in de ziekteverzekering zal houden. Daarvoor moet hij daarenboven dagelijks de werklozencontrole volgen zonder vergoeding te ontvangen.

De ontslagen bediende kan ook bijdragen aan de « voortgezette verzekering » betalen (14). In dat geval heeft hij bij ziekte na de termijn, gedekt door de opzegvergoeding, recht op gezondheidszorgen, maar niet op de primaire vergoeding.

Aan deze laatste oplossing zijn dus ernstige bezwaren verbonden.

5° Rustpensioen.

Het rustpensioen is, per jaar tewerkstelling of geldige werkonderbreking, gelijk aan 1/45e (1/40e voor de vrouwen) van 75 % (60 % voor alleenstaanden en gehuwde vrouwen) van de jaarwedde.

Om het overlevingspensioen te kunnen bekomen moeten echter de werkprestaties of aangenomen werkonderbrekingen bewezen worden. De perioden zonder werkprestaties, maar gedekt door een opzegvergoeding komen niet voor onder de gelijkgestelde werkonderbrekingen (15) (16).

De werkgever heeft trouwens geen afhouding op de opzegvergoeding te doen, noch zelf enige bijdrage te betalen.

Komen deze maanden dan niet in aanmerking om het rustpensioen te berekenen? Het is klaar dat, indien deze vraag ontkennend beantwoord wordt, dit voor de bedienden, vooral tijdens het overgangsstelsel

nadelig zou uitvallen. De wet van 12 juli 1957 en de uitvoeringsbesluiten laten aan de Minister van Arbeid toe sommige werkonderbrekingen, die niet bij de wet zelf worden aangenomen, toch te laten meetellen om het rust- of overlevingspensioen te berekenen. Maar in dat geval moet de aanvrager wel te verstaan persoonlijk pensioenbijdragen storten. De Minister kan dus voor elk geval afzonderlijk of ineens voor alle bedienden, die een opzegvergoeding ontvingen, toestaan dat mits persoonlijke stortingen van de pensioenbijdragen, de periode, gedekt door de opzegvergoeding, als een arbeidsperiode zou worden beschouwd. Evenwel willen wij aanhalen, dat de bediende van meer dan 60 jaar (voor vrouwelijke bedienden meer dan 55 jaar), in plaats van een verzoek tot de Minister, ook nog ingevolge artikel 25, 4° van het koninklijk besluit van 30 juli 1957 zou kunnen beschouwd worden als vroegtijdig gepensionneerd en als zodanig door storting van een pensioenbijdrage, gelijk aan 10,25 % van de begrensde opzegvergoeding (begrensd nl. tot 8.000 fr. per maand) aan de Nationale Kas voor Bediendenpensioenen, hun rechten op een rust- of overlevingspensioen volledig kunnen vrijwaren.

6° Inzake arbeidsongevallen en beroepsziekten.

9. Vermits er geen prestaties meer worden geleverd is ook het beroepsrisico onbestaande. Er is dus geen schade voor de bediende wanneer de wetsverzekering niet meer toepasselijk is.

In elk geval blijven vergoedingen, renten of toelagen toegekend wegens werkonbekwaamheid, te wijten aan een arbeidsongeval of een beroepsziekte, verschuldigd ook na de afdanking. Deze vergoedingen, renten of toelagen worden met de opzegvergoeding gecumuleerd.

7° Betaalde feestdagen.

10. Ingeval er een betaalde feestdag valt binnen de opzegperiode is de wetgever gehouden het loon te betalen voor de feestdagen die vallen in de loop van de periode van 12 werkdagen volgend op het einde van het contract van dienstverhuring (17). Deze verplichting wordt opgeheven zodra de werknemer door een nieuw contract verbonden wordt.

De moeilijkheid die in dit verband bestaat is de begroting van de verschuldigde wedde. De overweging dat de bedienden per maand betaald worden en de vergoeding van een wettelijke feestdag normaal in hun maandwedde is begrepen, kan hier niet opgaan vermits de opzegvergoeding een forfaitaire schadeloosstelling is die berekend wordt buiten iedere andere wettelijke verplichting om. Steunend op het forfaitair karakter van de vergoeding, werd in de overige gevallen van de maatschappelijke zekerheid niets voorzien, omdat de wet en de reglementen van de R.M.Z. geen bijdragen bepalen op vergoedingen.

Hier staan wij echter enerzijds voor een duidelijke wettekst en wordt anderzijds de betaling van de feestdagen niet begrepen in de vergoeding, vermits dit geen arbeidsdagen dekt maar een schadeloosstelling is. De bediende heeft dus recht op een vijftienvintigste van zijn maandwedde per wettelijke feestdag die valt in de periode van twaalf dagen volgend op het einde van de overeenkomst (18).

11. Het systeem van forfaitaire vergoeding heeft, zoals het thans wordt toegepast, ontegenzeggelijk nadelen, vooral dan zolang de bijdragen voor de maatschappelijke zekerheid enkel op de bezoldigingen en niet op de vergoedingen berekend worden.

Het biedt evenwel ook enkele voordelen waarvan niet het minste erin bestaat alle betwisting omtrent het bedrag van de schade uit te sluiten.

Er is tijdens de bespreking van de wet van 1954 tegen dit forfaitair karakter gereageerd (19) maar het probleem was te zeer van technische aard, zodat de wetgever de oplossing ervan in het kader van de maatschappelijke zekerheid meende te moeten plaatsen. Er is theoretisch wel een mogelijkheid om hierin te bepalen dat ook op de opzegvergoeding de maatschappelijke zekerheid verschuldigd is, maar dan stelt zich de moeilijkheid der berekening van de persoonlijke en patronale bijdrage, indien de bediende ondertussen ander werk vindt. Men zou kunnen beginnen met de persoonlijke bijdrage in ieder geval af te houden en dan de verrekening te maken ingeval de bediende ondertussen ander werk vindt. Een attest door de oude werkgever verleend zou aan de R.M.Z. alle waarborgen en controlemiddelen dienaangaande verschaffen.

Wat de patronale bijdrage betreft is het probleem meer ingewikkeld, omdat de oude werkgever tenslotte niet kan verplicht worden bijdragen te betalen ten voordele van een andere werkgever. Ingeval de arbeider nieuw werk bekomt vóór het einde van de opzegperiode, zou er inderdaad tweemaal betaald worden, tenware men een terugbetaling zou voorschrijven ten voordele van de oude werkgever.

Dit is echter tamelijk ingewikkeld o.a. gezien de lange duur die de opzegperiode thans kan hebben, en gezien de mogelijkheid dat de bediende slechts tijdelijk bij een nieuwe werkgever te werk is gesteld.

Het zou daarom interessant zijn na te kijken of er geen mogelijkheid bestaat zich te vergenoegen met een persoonlijke bijdrage om alle rechten in de maatschappelijke zekerheid te vrijwaren. Als compensatie voor het geleden verlies zou de R.M.Z. ook op de bezoldiging bij een nieuwe werkgever de bijdragen volledig kunnen opeisen.

Het zou de moeite lonen de gevolgen van deze maatregel op de verschillende sectoren van de maatschappelijke zekerheid eens grondig te onderzoeken.

Fr. VERHEEKE
Advocaat te Gent.

J. STEYAERT
Ere-advocaat te Gent.

(1) Colen, Le contrat d'emploi, N° 111, 112. Geysen in Nouvelles, Le contrat d'emploi n° 209. Horion. Législation sociale blz. 77. A. Raepsaet: Bediendencontract 24/16. R. Pr. V° Louage de service et contrat d'emploi, 230, Van Goethem, Geysen Arbeidsrecht, 160.

(2) In de zin van de forfaitaire vergoeding een paar van de meest recente vonnissen: W.R. ber. Luik 24 februari 1955 - Jur. Liège 1955, 223 - Hrb. Brussel 2 maart 1954 - J.T. 1955, 115. - Ber. Brussel 29 december 1951, R.W. 1951/52 1510. Anders: Ber. Brussel 5 november 1953 - J.T. 1954, 83 - H. Rb. Brugge 24 januari 1952 R.W. 1951/52, 1527. Zie eveneens een interessant vonnis van de W.R. van Namen, dat evenwel meer op morele motieven schijnt gegrond te zijn dan op juridische (W.R. Namen, 4 juni 1955 - T.S.R. 1956, 101).

(3) Een vonnis van de W.R. van Gent (23 mei 1950 - T.S.R. 1951, 191) was van oordeel dat wel sociale bijdragen verschuldigd waren. Deze rechtspraak werd naderhand herzien: er zijn geen bijdragen verschuldigd (aldus W.R. Ber. Gent 18 juni 1951, T.S.R. 1952, 15- met nota van R. Geysen in deze zin).

(4) Artikel 77 van het Organiek Besluit van de Regent van 26 mei 1945.

(5) Artikel 77, 2e lid.

(6) Zie artikel 75, zoals dit gewijzigd werd door het K.B. van 1 juli 1955, artikel 4.

(7) Zoals ziektevergoedingen, verlofdagen, artikel 76, 6e lid.

(8) Artikel 76 en artikel 112, 113 van het organiek besluit.

(9) Artikel 41 van het Koninklijk Besluit van 19 december 1939. Zie eveneens het artikel van A. Lagasse: Indemnité de préavis et allocations familiales T.S.R. 1958, 177.

(10) W.R. ber. Luik 22 februari 1958 - Mededelingen van de V.B.N. 1958 n° 14 blz. 1057; Korr. rb. Brussel 8 april 1949 - T.S.R. 1951, 66 Colens, le Contrat d'Emploi, N° 112.

(10bis) Zie onuitgegeven rechtspraak in het aangehaalde artikel van L. Lagasse.

(11) Artikel 56 van het Koninklijk Besluit van 5 april 1958 tot vaststelling van de modaliteiten van uitvoering van de wetten betreffende het jaarlijks verlof voor loonarbeiders.

(12) Artikels 40 en 41 ingevolge artikel 60 van K.B. van 5 april 1958.

(13) Artikel 18 van het Ministerieel Besluit van 22 sept. 1955, genomen in uitvoering van het Organiek Koninklijk Besluit van 22 september 1955 betreffende de ziekteverzekering.

(14) Artikel 21 - 2° van het Ministerieel Besluit van 22 september 1955.

(15) Artikel 26 & 1 van de wet van 12 juli 1957.

(16) Vroeger vóór de nieuwe wet was er een speciale tekst; deze van artikel 6 al. 3 van de wet van 18 juni 1930, inzake ouderdomsspensioenen.

De zienswijze en rechtspraak in het artikel van P. Pollet. De rechten van de opgezegde bediende (R.W. 1957-58, 1385) schijnen enkel met deze oude toestand rekening te houden. Zie eveneens Fredericq, *Traité I*, n° 253.

(17) Zie art. 14 van uitvoeringsbesluit B Rgt 2 april 1947.

(18) Zie nota A. Lagasse in T.S.R. 1956, 125. - Zie eveneens Bull. Vragen en Antwoorden Kamer, 14 juli 1955, blz. 849-51.

(19) Aanvullend verslag Humblet, Parlem. docum. Kamer 1952-53, nr 581, blz. 7.

Kan het honorarium van de advocaat gerekend worden bij de door art. 130 B.R. voorziene vergoeding?

Ieder in het ongelijk gestelde partij zal tot de kosten veroordeeld worden (art. 130 W.B.R.).

Algemeen gesproken begrijpt men onder die kosten, al de gelden, welke een partij moet uitgeven om voor de rechtbank de herstelling te bekomen van een geschonden recht, ofwel om een titel te verwerven, die zij vroeger niet had, ofwel om een betwisting te zien beslechten of nog, om zich tegen een eis te verdedigen. (1)

De verliezende partij moet de winnende vergoeden slechts tot beloop van de kosten, welke eerstgenoemde haar heeft aangedaan, t.t.z. de kosten die de winnende partij gemaakt heeft, teneinde een eis te zien toestaan of om zich tegen een onrechtmatige eis te verdedigen. (2)

Welke zijn nu deze kosten?

Worden algemeen als kosten aangenomen: de inschrijving op de rol, de inschrijving op de bijzondere rol, recht van zegels en registratie, loon van pleitbezorger en deurwaarder, kosten van het onderzoek en kosten van de uitvoering.

Quid wat betreft het honorarium van de advocaat? M.a.w. bevatten de kosten van art 130 W.B.R. ook buitengerechtelijke kosten? Of zijn bedoelde kosten als gerechtskosten te aanzien?

Als ze er in begrepen zijn vallen zij normaliter eveneens ten laste van de verliezende partij. Als ze er niet in begrepen zijn, bestaat er dan een mogelijkheid om ze toch te bekomen?

Ziedaar het probleem.

Rechtspraak en rechtsleer zijn vrijwel unaniem wat betreft de verwerping van de ontvankelijkheid en het toewijzen van dergelijke eis. (3)

Alhoewel de advocaat een plaats bekleedt in een openbare dienst, nl. de gerechtelijke administratie, wordt hij in België niet door de Staat vergoed, zoals wel het geval is met de rechters en de leden van het Openbaar Ministerie. Het is de cliënt, die de advocaat heeft gelast met het voeren van zijn proces, die de vergoeding voor de geleverde diensten moet betalen. (4) De rechtspraak neemt slechts in twee gevallen een uitzondering aan.

Eerste uitzondering: het geval waar een «roekeloze en tergende» vordering wordt ingesteld, in geval van zware fout of kwade trouw.

Tweede uitzondering: wanneer partijen steunen op art. 1134 B.W., en in hun contract een clause hebben ingelast waarbij bepaald wordt dat, in geval van geschil, de verliezende partij de kosten van de verdediging van de medecontractant zal te dragen hebben. Ook deze kwestie werd trouwens betwist. (5) Hoe dan ook, in dit laatste geval blijft de advocaat alleszins buiten de

kwestie. Het tussen de partijen gesloten contract blijft voor hem een «res inter alios acta».

Buiten deze twee uitzonderingen zouden de bedoelde kosten steeds dienen te blijven voor de partij, die ze aanging.

Daartegen kunnen wij opmerken dat het niet meer dan billijk is dat iemand, die een ander schade berokkende, verplicht is de andere volledig te vergoeden; en dit is hier toch het geval door het instellen van een vordering, die niet gegrond bleek te zijn. Met «volledig» is dan ook bedoeld het herstellen in zijn vorige toestand. Toestand waarin de in het gelijk gestelde partij evenmin zou overgegaan zijn tot het aanstellen van een advocaat als tot de betaling van andere kosten, nl. pleitbezorger, tegenonderzoek, enz., terwijl deze laatste dan wel vergoed worden.

Welke zijn nu de voornaamste argumenten, die naar voren worden gebracht om op deze hoofdvraag negatief te antwoorden?

Ten eerste: het gebrek aan oorzakelijk verband tussen de fout en de kosten der verdediging.

Daartegen valt aan te voeren dat de onkosten voor verdediging in werkelijkheid toch worden opgedrongen aan de partijen. Men kan uitgaan van de idee als zou iemand zich evengoed zelf kunnen verdedigen en het nemen van een verdediger meer als een niet-noodzakelijkheid beschouwen. Het lijkt ons evident dat dergelijke redenering geen steek houdt. Op dat werkelijk iemand ten gronde zou verdedigd worden is een deskundige meer dan vereist. Immers, in de veronderstelling dat een partij haar zaak grondig zou bestudeerd hebben, en dit is meestal het geval, zelfs dan is zij nog niet ingewijd in de mogelijkheden, die eventueel voorhanden zijn. Wat meer is, partij zal komen te staan tegenover iemand, die wel deskundig is op rechtsgebied, nl. de advocaat der tegenpartij. Deze zal de bestaande mogelijkheden kennen en ze uitbaten. Wij zouden in dergelijk geval dus staan voor een gebrek aan evenwicht tussen de litigerende partijen.

Het is dus wel praktisch noodzakelijk dat beide partijen hun toevlucht zouden nemen tot een advocaat. Dit niet alleen wanneer partijen het niet eens zijn omtrent de schadevergoeding, maar eveneens en vooral om de fout van de tegenpartij duidelijk te laten omlijnen en vatbaar te maken voor een juiste beoordeling door de rechter.

Een vonnis van de burgerlijke rechtbank te Gent beslist dat:

«verweerder niet in staat was na te gaan of een toereikende vergoeding (inzake onteigening) werd aangeboden zonder dat hij zijnerzijds ook zijn toevlucht nam tot een deskundige en vervolgens een raadsman, teneinde zijn belangen in rechte te verdedigen en dat

de vergoeding niet billijk zou zijn indien men geen rekening hield met de uitgaven waartoe hij door de houding van de onteigende partij genoodzaakt werd.» (6)

Wij menen dat dit wel degelijk het bestaan van een oorzakelijk verband in zich houdt.

Ten tweede: de schending van een recht dat van openbare orde is.

Dient de rechter art. 130 W.B.R. van ambtswege toe te passen of moet het door partijen gevorderd worden?

Het Hof van Verbreking gaf, in een arrest, aan het artikel een imperatief karakter: «La partie qui succombe est condamnée aux dépens. Il n'est pas au pouvoir du juge de l'en exempter hors des cas prévus par la loi». (7)

Van deze zienswijze werd echter later afgeweken. In het oude recht werden deze vergoedingen aanzien als een straf. Heden ten dage gaan de meeste rechtsgeleerden akkoord over het burgerlijk karakter van die veroordeling. Over de juiste draagwijdte van dit burgerlijk karakter is men het echter minder eens:

a) sommigen beschouwen deze veroordeling als een burgerlijke vergoeding. Nochtans is er tussen art. 130 W.B.R. en art. 1382 B.W. een verschil: het bedrag van de vergoeding, voorzien door art. 130 W.B.R., is in zekere mate forfaitair, t.t.z. vastgesteld door het tarief dat van kracht is; ten tweede heeft de winnende partij het recht deze vergoeding te eisen zonder de minste fout in hoofde van de verliezende partij te moeten bewijzen;

b) anderen zien er een gerechtelijk contract in, tussen de litigerende partijen, waarbij zij overeenge-

komen zijn de gerechtskosten te betalen, als de rechter zich uitgesproken heeft over de eis, die elke partij als haar goed recht beschouwde;

c) nog anderen aanzien deze veroordeling als een eenvoudig risico, op te lopen voor een rechtsmacht; een risico dat te dragen valt door de verliezer, zonder dat fout in zijn hoofd dient bewezen. (8)

Buiten de bovenvermelde verschillen wordt door het onderzochte artikel echter niet afgeweken van de regel van art. 1382 B.W., en beide artikelen spreken elkaar dan ook niet tegen. (9)

Ten derde: de vrees voor te grote onkosten.

Dit menen wij absoluut geen hinderpaal te zijn. Integendeel, de eisers zullen zich langer bedenken vooraleer hun vordering in te spannen. Wanneer deze zeer wankelbaar is, zullen zij er waarschijnlijk wel van afzien, uit voornoemde vrees.

Maar is dat niet eerder aan- dan af te raden, vooral in onze tijd waarop de rechtsinstanties overbelast zijn?

Daartegenover staat, dat wanneer ze zich bewust zijn van hun recht, deze bijkomende kosten geen hinderpaal voor het stellen van hun eis zullen zijn.

Edmond LAUWERS,
Advocaat te Antwerpen.

(1), (2) Répertoire pratique de droit belge, V^o Tarif Civil.
(3) Zie Beroepshof te Gent 26 april 1956 R.W. 1956-57, 1211-1215 (talrijke citaten).

(4) Pandectes belges, V^o Avocat, 509.

(5) Zie L. Van Bunnin, La clause conventionnelle de condamnation aux frais, Journal des Tribunaux, 1954, p. 724.

(6) Gent, 2 mei, 1951, Rechtsk. Weekblad, kol. 377.

(7) Verbreking, 14 jan. 1897. Pas. 1897, I, p. 61.

(8) Rép. prat. de droit belge, V^o Tarif civil, 5-9.

(9) Zie Rechtsk. Weekblad 1951-52, kol. 2 e.v.

Wet houdende wijziging en aanvulling van de wet van 6 september 1895, betreffende de fiscale aanslagen inzake directe belastingen, gewijzigd bij de wet van 23 juli 1953

Ingevolge de bepalingen van artikelen 7 en 8 van de wet van 6-9-1895, gewijzigd bij de wet van 23-7-1953, dient het Beroep tegen de beslissing van de Directeur der directe belastingen te worden ingesteld door een verzoekschrift, dat moet nedergelegd worden ter griffie van het Hof van Beroep, binnen de termijn van 40 vrije dagen, te rekenen van de kennisgeving van de beslissing aan de belanghebbende.

De interpretatie van deze teksten gaf nooit aanleiding tot moeilijkheden.

Bij de besprekingen in het parlement, die de wet van 6-9-1895 voorafgingen, gaf deze tekst geen aanleiding tot enige discussie. Evenmin trok hij de bijzondere aandacht der auteurs.

Bij gebreke aan wettelijk voorgeschreven vormvereisten, aanvaardde de Rechtspraak, dat gelijk wie de nederlegging kon doen, ook de postbode. Niets verzette er zich tegen dat het verzoekschrift bij aangetekend schrijven aan de griffie zou worden overgemaakt.

Op 16 maart 1956 velde het Hof van Cassatie een arrest, waarbij een arrest van het Hof van Beroep te Luik werd bekrachtigd, dat een beroep onontvankelijk had verklaard daar het verzoekschrift bij aangetekend schrijven was opgezonden.

Het Hof van Cassatie besliste, dat de belastingplichtige, die een beroep bij het Hof van Beroep aanhangig wil maken, persoonlijk naar de griffie van die rechtsmacht moet gaan of er zijn gemachtigde heen

zenden om de vereiste stukken af te geven of neer te leggen.

Aldus werd gebroken met een interpretatie van de wet die sedert 60 jaar onveranderd was gebleven.

Deze nieuwe rechtspraak kon voor gevolg hebben dat duizenden beroepen zouden afgewezen worden omdat ze per aangetekend schrijven werden verstuurd.

Met de bedoeling aan deze toestand te verhelpen, werd een wetsvoorstel ingediend.

Oorspronkelijk opgevat als een interpretatieve wet en als dusdanig door de Kamer aanvaard, voorzag het wetsvoorstel, dat het verzoekschrift per aangetekend schrijven aan de Griffie mocht worden overgemaakt.

In een tweede artikel werd voorzien, dat de beroepen die reeds nietig verklaard werden om reden dat zij per aanbevolen schrijven werden opgestuurd, konden hernieuwd worden binnen de 40 dagen na afkondiging der nieuwe wet.

De Commissie van Financiën van de Senaat verwierp art. 2: in kracht van gewijsde gegane arresten konden niet vernietigd worden.

In het Verslag werd echter toegelicht, dat de nieuwe wet van toepassing zou zijn op elk geding reeds aanhangig, of op elk beroep dat reeds ingediend zou zijn bij de inwerkingtreding der wet.

De Senaatscommissie sloot zich aan bij het beginsel van het nieuwe wetsvoorstel, dat het beroep door aangetekend schrijven kan worden ingediend.

Op verzoek van de Minister van Financiën werd er tevens voorzien, dat ook de nederlegging der stukken, waarvan sprake in artikelen 9 en 10, op dezelfde wijze kon gebeuren.

De tekst aldus door de Senaatscommissie aanvaard, werd door de Regering geamendeerd tot een nieuw wetsontwerp van 4 artikelen. In deze nieuwe vorm werd het door het Parlement definitief goedgekeurd.

Terwijl het ontwerp, zoals het door de Kamer goedgekeurd was en later door de Senaatscommissie, opgevat was als een interpretatieve wet, voorzag het amendement van de Regering een nieuw opschrift: Wet houdende wijziging en aanvulling...

Ingevolge art. 1 dient voortaan het verzoekschrift ondertekend ofwel door de belastingplichtige zelf ofwel door een gevolmachtigd advocaat of pleitbezorger.

Deze beschikking werd als volgt verantwoord: « De ondervinding wijst uit dat talrijke beroepen worden ingediend door zaakgelastigden die misbruik maken

van de onwetendheid of gebrek aan ondervinding der belastingplichtigen. Aldus betrekken zij deze dikwijls bij een kostbare rechtsvordering die tot mislukking gedoemd is. De mogelijkheid om beroep in te dienen door aangetekend schrijven kan deze toestand nog verergeren. De bedoeling van art. 1 van het amendement is hieraan in enigermate te verhelpen ».

Het beroep en de nederlegging der stukken, waarvan sprake in artikelen 9 en 10 mogen gebeuren bij aangetekend schrijven (art. 2). Deze bepaling is ook van toepassing op beroepen, die reeds aanhangig zijn bij het inwerkingtreden der nieuwe wet. (art. 4).

Bij wijze van overgangsmaatregel bepaalt art. 3 expliciet, dat de beroepen ingediend door een andere procuratiehouder dan een advocaat of pleitbezorger vóór de inwerkingtreding der wet geldig blijven.

Fernand JORIS,
Advocaat.

RECHTSPRAAK

HOF VAN CASSATIE

2e Kamer. — 9 december 1957.

Voorzitter : M. Vandermersch.
Raadsheer-Verslaggever : M. Neven.
Advocaat-generaal : M. Depelchin.

Strafvordering. — Door de burgerlijke partij ingesteld hoger beroep.

Wanneer noch de verdachte, noch het O.M. hoger beroep tegen een vonnis heeft ingesteld, bekomt het op de strafvordering gewezen dispositief kracht van gewijsde, wat betreft die vordering.

Uit artikel 7 van de wet van 1 mei blijkt echter, dat door het ontvankelijk hoger beroep van de burgerlijke partij de kennismaking van het feit, dat het voorwerp van de vervolging uitmaakt, aan de rechter in hoger beroep wordt opgedragen, wat de burgerlijke belangen betreft.

Die rechter dient dus opnieuw het feit te onderzoeken en te beoordelen op voorwaarde de beslissing te beperken tot de vordering van de burgerlijke partij en niet kennis te nemen van de strafvordering.

Vonk en Steinhoff t./ N.V. Belgamar.

Gelet op het bestreden arrest, op 24 mei 1957 door het Hof van beroep te Brussel gewezen;

Overwegende dat de voorzieningen verknocht zijn; dat zij uitsluitend gericht zijn tegen de burgerlijke partij;

Over het eerste middel : door beide aanleggers ingeroepen en afgeleid uit de schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 461 van het strafwetboek, 3 en 4 van de wet van 17 april 1878 en van het gezag van het gewijsde, doordat het bestreden arrest op het enkel hoger beroep van verweerster als burgerlijke partij de aanleggers solidair met anderen veroordeeld heeft om aan verweerster, als verzekeraarster in de rechten getreden van de vennootschap Union Minière du Haut Katanga, schadevergoeding te betalen, dan wanneer, zoals aanleggers het vóór het Hof van beroep staande hielden, aanleggers door de eerste rechter veroordeeld

waren om ten nadele van de Naamloze Vennootschap Société générale métallurgique de Hoboken een zekere hoeveelheid cobalt die hun niet toebehoorde bedrieglijk weggenomen te hebben, en dan wanneer die veroordelingen, bij ontstentenis van hoger beroep van hunentwege of vanwege het openbaar ministerie, kracht van gewijsde erga omnes hadden verkregen met inbegrip van de aanduiding van de benadeelde partij :

Overwegende dat, wanneer noch de beklaagde noch het openbaar ministerie hoger beroep tegen een vonnis hebben ingesteld, het over de publieke vordering gewezen dispositief, wat bewuste vordering aangaat, kracht van gewijsde bekomt;

Overwegende echter dat uit het artikel 7 van de wet van 2 mei 1849 blijkt dat door het ontvankelijk hoger beroep van de burgerlijke partij de kennisgeving van het feit dat het voorwerp van de vervolging uitmaakt, wat de burgerlijke belangen betreft, aan de rechter in hoger beroep opgedragen wordt;

Dat de rechter dus opnieuw het feit dient te onderzoeken en te beoordelen op voorwaarde de beslissing tot de vordering van de burgerlijke partij te beperken, en niet van de publieke vordering kennis te nemen;

Overwegende dat het eerste middel naar recht faalt;

Over het tweede middel, hieruit afgeleid dat verweerster zich bij haar aanstelling als burgerlijke partij beroepen had op de wettelijke indeplaatsstelling in de rechten van de Société Générale Métallurgique de Hoboken, welke zij beweerde vergoed te hebben, terwijl zij in hoger beroep zich op de wettelijke indeplaatsstelling in de rechten van de Union Minière du Haut Katanga op grond van de aan deze vennootschap uitgekeerde vergoeding had laten voorstaan :

Overwegende dat verweerster zich vóór de correctionele rechtbank tegen aanleggers burgerlijke partij gesteld heeft zonder de hoedanigheid, waarin zij optrad, te bepalen; dat zij, bij conclusies vóór deze rechtbank genomen, de veroordeling van de aanleggers gevorderd heeft tot de terugbetaling, namelijk van zekere sommen welke zij beweerde betaald te hebben aan de Naamloze Vennootschap Société Générale Métallurgique de Hoboken, in de rechten van dewelke zij zich indeplaatsgesteld verklaarde; dat de correctionele rechtbank haar

eis ongegrond verklaarde om de reden dat zij in gebreke gebleven was het bewijs van de beweerde betalingen door haar aan de Société Générale Métallurgique de Hoboken gedaan, voor te brengen; dat in haar conclusies vóór het Hof van beroep, verweerster aanvoerde dat deze betalingen bewezen waren door kwijtschriften afgeleverd door de Naamloze Vennootschap Société Générale Métallurgique de Hoboken en de Vennootschap Union Minière du Haut Katanga, en door verweerster voorgelegd; dat zij verklaarde indeplaatsgesteld te zijn in de rechten van de vennootschap Union Minière du Haut Katanga;

Overwegende dat gelet op de hierboven uiteengezette omstandigheden der rechtspleging, het Hof van beroep heeft kunnen beschouwen dat, verweerster zich tegen aanleggers burgerlijke partij gesteld heeft in haar hoedanigheid van verzekeraar en als indeplaatsgestelde in de rechten van de verzekerde, zonder daardoor de uitgebreidheid van deze indeplaatsstelling tot de Naamloze Vennootschap Société Métallurgique de Hoboken, te beperken; dat het daaruit wettelijk heeft kunnen afleiden dat verweerster de hoedanigheid waarin zij was opgetreden niet gewijzigd had (in graad van beroep), en dat haar eisen derhalve niet nieuw waren;

Dat het tweede middel niet kan aangenomen worden;

Om die redenen :

Verwerpt de voorzieningen;

Veroordeelt ieder aanlegger tot de kosten van zijn voorziening.

HOF VAN CASSATIE

1e Kamer. — 1 maart 1957.

Voorzitter-verslaggever : M. De Clippele.
Procureur-generaal : M. Hayoit de Termicourt.
Advocaat : Mr. Van Rijn.

Kleine nalatenschappen. — De bij het 4^e lid van artikel 4 van de wet van 16 mei 1900 voorgeschreven formaliteiten moeten op straffe van nietigheid worden in acht genomen. — Eedaflegging door deskundige.

De bij het 4^e lid van artikel 4 van de wet van 16 mei 1900 op de erfregeling van de kleine nalatenschappen voorgeschreven formaliteiten hebben ten doel de partijen het verdedigen van hun rechten te verzekeren, o.m. van het recht om de schatter te wraken.

De wet staat de uitoefening van dit recht slechts toe vóór de verrichtingen van de schatter en tot de voor de eedaflegging door de schatter bepaalde dag.

Die formaliteiten zijn substantieel en het verzuim daarvan brengt de nietigheid van de schatting en van de daarop steunende vonnissen met zich.

Weliswaar heeft artikel 16 van het K.B., n° 300 van 30 maart 1936 de formaliteiten opgeheven, die het wetboek van burgerlijke rechtsvordering voorheen voor de eedaflegging van de deskundigen voorschreef en bepaald, dat dezen de eed schriftelijk zullen afleggen, onderaan op hun verslag; uit het verslag aan de Koning, dat aan voormeld K.B. voorafgaat blijkt echter dat de bepalingen van dat artikel niet van de bijzondere wetten afwijken.

De Flou en cs. t./ De Flou R. en M.E.

Gelet op het bestreden vonnis gewezen op 13 oktober 1955 door de Vrederechter van het Kanton Eeklo :

Over het tweede middel : afgeleid uit de schending van artikel 4, alinea 4, van de wet van 16 mei 1900 op de erfregeling van de kleine nalatenschappen,

doordat het bestreden vonnis, dat uitspraak doet over het verslag van de deskundige aangeduid bij het bevelschrift van 28 juni 1955, de waarde van de goederen die het voorwerp uitmaken van de vraag tot overname, overeenkomstig het verslag bepaalt op 330.000 fr. zonder dat de partijen door een aangetekend schrijven zijn verwittigd geweest van de eedaflegging van de deskundige, dat bovendien de deskundige, die er zich toe beperkt heeft de ondertekening van zijn verslag te laten voorafgaan van het eedformulier, niet de wettelijke eed heeft afgelegd vóór de vrederechter en in ieder geval de vrederechter niet heeft vastgesteld dat genoemde pleegvormen werden nageleefd, dan wanneer de bijzondere pleegvormen voorzien door artikel 4, alinea 4, van de wet van 16 mei 1900 die, daar zij tot doel hebben de rechten van de verdediging te verzekeren, substantiële elementen van de rechtspleging uitmaken, waarvan de niet-naleving de nietigheid van het verslag evenals van de daarop volgende vonnissen met zich medebrengt :

Overwegende dat uit het verslag van de door de rechter aangestelde schatter blijkt dat tot het deskundigenonderzoek werd overgegaan ten overstaan van de bewoners van het onroerend goed zonder dat uit enig procedurestuk blijkt dat de belanghebbende partijen opgeroepen werden; dat de verrichtingen plaats hadden op 8 september 1955 en dat het deskundigenverslag pas op 28 september 1955 opgesteld en ondertekend werd; dat, in stede van de eed af te leggen vóór de vrederechter alvorens tot zijn verrichtingen over te gaan, de schatter zich ertoe beperkt heeft zijn handtekening, onderaan zijn verslag, te doen voorafgaan door het eedformulier;

Overwegende dat het bestreden vonnis de besluiten van het verslag heeft overgenomen;

Overwegende dat, naar luid van het 4de lid van artikel 4 van de wet van 16 mei 1900 op de erfregeling van de kleine nalatenschappen, wanneer de rechter een deskundige aanwijst om de goederen, voorwerp van een aanvraag tot overname, te schatten, de griffier bij aangetekende brieven aan de belanghebbenden kennis geeft van de dag en het uur waarop de eed zal worden afgelegd door de schatter, dewelke onverwijld dag en uur bepaalt voor zijn verrichtingen, en dat de belanghebbenden die bij de eedaflegging niet zijn opgekomen, bij aangetekende brieven, verwittigd worden; dat de wet bepaalt dat elke eis tot wraking van de schatter, op straffe van niet-ontvankelijkheid, uiterlijk bij de eedaflegging moet worden ingediend;

Overwegende dat de formaliteiten, bij voormeld 4de lid voorgeschreven, tot doel hebben de partijen het verdedigen van hun rechten, en onder meer van het recht om de schatter te wraken, te verzekeren; dat de wet het uitoefenen van dit recht slechts toestaat vóór de verrichtingen van de schatter en tot de dag bepaald voor de eedaflegging van de schatter; dat die formaliteiten substantieel zijn en dat het verzuim ervan de nietigheid van de schatting en van de erop steunende vonnissen met zich brengt;

Overwegende, gewis, dat artikel 16 van het koninklijk besluit, Nr 300, van 30 maart 1936 de formaliteiten welke het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering voorheen voor de eedaflegging van de deskundige voorschreef, heeft opgeheven, en voorschrijft dat dezen de eed schriftelijk zullen afleggen onderaan op hun ver-

slag, doch dat uit het verslag aan de Koning, dat aan voormeld koninklijk besluit voorafgaat, blijkt, dat de bepalingen van dat artikel niet van de bijzondere wetten afwijken;

Overwegende dat uit geen stuk der procedure blijkt dat aanleggers ervan afgezien hebben zich op vorenbedoelde nietigheid te beroepen;

Overwegende, dienvolgens, dat het middel gegrond is;

Om die redenen:

Verbreekt het bestreden vonnis,

Beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de vernietigde beslissing,

Veroordeelt verweersters tot de kosten,

Verwijst de zaak naar de Vrederechter van het kanton Zomergem.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

1e Kamer. — 5 maart 1958.

Voorzitter : M. Hallemans.

Raadsheren : M.M. Van Hal en de la Vallée Poussin.

Advocaat-generaal : M. van den Eynde de Rivieren.

Advocaat : Mr. Hendrickx.

1. Hoger Beroep. — Onroerend beslag.
2. Huwelijksgoederenrecht. — Voorbehouden goederen van de vrouw. — Tot de aanwinsten beperkte gemeenschap.

1. *Het bevel, dat voorafgaat aan het onroerend beslag, maakt niet deel uit van dat onroerend beslag; het hoger beroep tegen het vonnis, waarbij uitspraak is gedaan over het verzet tegen zulk bevel, is niet onderworpen aan de voorschriften van artikel 70 der wet van 15 augustus 1854, maar wel aan die van artikel 443 Rv.*

2. *Wanneer niet bewezen is dat de vrouw een beroep uitoefent afzonderlijk van dat van haar man, kan er geen sprake zijn van voorbehouden goederen. Bij het stelsel van de tot de aanwinsten beperkte gemeenschap bestaat een wettelijk vermoeden, dat de in het bezit van de echtgenoten zijnde meubelen deel uitmaken van de gemeenschap; tegenbewijs tegenover de schuldeisers kan slechts geleverd worden door een inventaris of regelmatige staat.*

De wettelijke bepalingen op de voorbehouden goederen kunnen niet worden ingeroepen wanneer de vrouw bij de aankoop van het betwist onroerend goed niet de in artikel 224 e, derde lid, B.W., bedoelde verklaring heeft afgelegd.

Mertens t./ Belgische Staat (Minister van Financiën.

Gezien de akte d.d. 30 december 1955 waardoor appellante, bijgestaan door haar echtgenoot, verklaart beroep aan te tekenen tegen twee vonnissen tussen partijen door de Rechtbank van Eerste Aanleg, zetelende te Antwerpen, beide op 10 november 1955 uitgesproken en op 5 december 1955 betekend;

Overwegende dat inderdaad appellante twee vorderingen had ingesteld, de ene, door exploit dd. 22 november 1952 ten einde te horen zeggen dat zij eigenaar was van zekere meubelen door geïntimeerde in beslag genomen door uitvoerend beslag ten laste van Léon De Roo en ten einde opheffing van dit beslag

te bekomen, de andere, door exploit d.d. 26 juni 1954 ten einde nietig, ongegrond en zonder waarde te horen verklaren een bevel voorafgaandelijk onroerend beslag betekend door geïntimeerde om betaling te bekomen van achterstallige belastingen eveneens door Léon De Roo verschuldigd, ten einde aan geïntimeerde verbod te horen opleggen tot verdere uitvoering van dit beslag over te gaan;

Dat beide eisen door de eerste rechter werden afgewezen;

Overwegende dat beide oorspronkelijke vorderingen welke zich bewegen tussen dezelfde partijen en samenlopende vraagstukken stellen ten opzichte van het beweerd eigendomsrecht in hoofde van appellante, samenhangend zijn;

Overwegende dat het bevel voorafgaandelijk aan het onroerend beslag geen deel uitmaakt van dit onroerend beslag en dat het beroep tegen het vonnis dat over het verzet tegen zulk bevel uitsprekt niet onderworpen is aan de voorschriften van artikel 70 der wet van 15 augustus 1854, maar wel aan deze van artikel 443 W.B.R.;

Overwegende dat bijgevolg het beroep door een enkel exploit betekend, voor het overige regelmatig naar de vorm, ontvankelijk is;

Overwegende, wat betreft de eerste oorspronkelijke vordering, dat de enige vraag die zich stelt deze is van het eigendomsrecht van appellante op de in beslag genomen voorwerpen; dat de kwestie der toepasselijkheid der wet van 8 maart 1951 zich hier niet stelt;

Overwegende dat de eerste rechter oordeelkundig vaststelde dat geenszins bewezen is dat appellante een afzonderlijk beroep van dat van haar man uitoefent, en dat er bijgevolg geen spraak kan zijn van voorbehouden goederen;

Overwegende dat terecht in het bestreden vonnis wordt opgemerkt dat de echtelieden De Roo-Mertens gehuwd zijn onder het stelsel der scheiding van goederen met gemeenschap tot aanwinsten, dat er onder dit stelsel een wettelijk vermoeden bestaat dat de meubelen, die in het bezit der echtgenoten zijn, deel uitmaken der gemeenschap en dat het tegenbewijs tegenover de schuldeisers slechts kan geleverd worden door een inventaris of regelmatige staat;

Dat het verder blijkt dat de inbeslaggenomen meubelen niet deze zijn die in het huwcontract opgesomd zijn als eigen goederen der vrouw; dat de voorgebrachte verklaringen en kwijtschriften niet betrouwbaar zijn en zelfs niet dienend ter zake, vermits men er alleszins het bewijs niet in kan vinden dat de litigieuze voorwerpen aangekocht werden met eigen penningen;

Overwegende, wat de tweede oorspronkelijke vordering betreft, dat ten onrechte appellante beweert dat geïntimeerde de beschikking der wet van 8 maart 1951 zou inroepen; dat inderdaad het bevel voorafgaandelijk onroerend beslag betekend werd op grond der bepalingen van artikel 35 § 2 der samengeoördende wetten, aangevuld op dit punt door artikel 12 § 1 van het koninklijk besluit d.d. 3 juli 1949, gewijzigd bij artikel 11 der wet van 20 augustus 1947; dat deze beschikking van toepassing is op de bijdragen vastgesteld vóór het invoeggetreden der wet;

Overwegende dat de wettelijke bepalingen op de voorbehouden goederen niet kunnen ingeroepen worden niet alleen om de reeds vermelde reden, maar ook omdat appellante bij de aankoop van het betwist onroerend goed de verklaring niet aflegde voorzien bij artikel 224 E alinea 3 B.W.

Overwegende dat oordeelkundig beslist werd dat het gezegd goed vermoed wordt een aanwinst der gemeenschap te zijn en dat appellante in gebreke blijft het tegenbewijs te leveren;

Overwegende dat ten overvloede kan opgemerkt worden dat de voorgebrachte stukken betreffende het depot der pronostiekfirma Prior, en die uitsluitend de naam der vrouw dragen, niet als bewijs kunnen gelden van het uitoefenen van een afzonderlijk beroep, daar vooral waar de echtgenoot, op dezelfde plaats als zijn vrouw dezelfde beroepsactiviteit heeft, namelijk dit van depothouder van een pronostiekfirma, weze het van een andere firma dan Prior; dat ten onrechte appellante beweert dat de directeur der belastingen zou erkend hebben dat De Roo nooit in dienst geweest is bij Prior; dat klaarblijkelijk de betekenis van bedoelde passus uit een brief van deze directeur enkel de volgende is: dat de vrouw Mertens nooit eigen inkomsten heeft aangegeven en dat De Roo, van zijn kant, nooit inkomsten voortkomende van Prior aangaf;

Om deze redenen:

Het Hof,

Gelet op artikel 24 der wet van 15 juni 1935, waarvan toepassing werd gedaan,

Gehoord ter openbare terechtzitting de heer van den Eynde de Rivieren, advocaat-generaal, in zijn conform advies,

Ontvangt het beroep, verklaart het ongegrond, bevestigt de bestreden vonnissen.

Verwijst appellante in de kosten van beroep.

HOF VAN BEROEP TE GENT

11e Kamer. — 11 juni 1957.

Voorzitter: M. Thienpont.

Raadsheren: M.M. Gerniers en De Groote.

Advocaat-Generaal: M. Stevigny.

Advocaten: Mrs. De Troyer en Claeys-Bouuaert.

Belastingen. — Opheffing van rechtsverval. — Bevoegdheid van het Hof.

Daar art. 7 van de wet van 27 juli 1953, gewijzigd bij art. 14 van de wet van 28 maart 1955, bepaalt, dat de Minister van Financiën gemachtigd is de belastingplichtige van het opgelopen rechtsverval te ontheffen, voor zoveel deze laatste het vermoeden van inkomsten te niet doet overeenkomstig de bepalingen van art. 2, § 3 van de wet van 16 oktober 1945 en daar anderdeels de herzieningscommissie, ingesteld bij K.B. van 16 april 1954 in uitvoering van art. 61, § 8 van de gecoördineerde wetten in onderhavig geval heeft bepaald, dat requestrant het vermoeden van inkomsten tot beloop van een bepaald bedrag had tenietgedaan, impliceert de opheffing van het rechtsverval, dat eruit is gevolgd, noodzakelijk, dat het Hof bevoegd is kennis te nemen van de door requestrant opgeworpen en door de directeur verworpen grieven, mits deze blijven binnen het raam van het aan de directeur onderworpen geschil.

Donkerwolke t/

Belgische staat (Minister van Financiën).

Overwegende dat de taxatieambtenaar bij wijzigingsbericht dd. 8 november 1949 (st. 28), het door reques-

trant aangegeven bedrag in de extra-belastingen, ten belope van 220.282 Fr. (st. 23), op grond van bevonden vermogingsaan groei bij toepassing van artikel 55 der samengeschatelde wetten, opgedreven heeft tot 704.662 fr. en requestrant, spijs zijn antwoord van niet instemming (st. 27) dientengevolge aangeslagen heeft in de extra belastingen onder artikel 1798 dienstjaar 1949 en in de inkomstenbelastingen dienstjaar 1949 navordering 1941 tot 1945, artikel 5011 à 5015;

Overwegende dat requestrant drie bezwaarschriften buiten de wettelijke reclamatie termijn nl. de 27-12-52, 14-9-53 en 8-9-55, tegen die aanslagen indiende;

Overwegende dat in zover het bezwaar dd. 27-12-52 ontlasting beoogde op grond van artikel 28 wet 1-8-52, om dat de litigieuze aanslagen gevestigd waren op winsten afgewend tot afschrijving van oorlogsschade, welke requestrant metterdaad ten belope van 78.785 fr. blijkt te hebben ondergaan, requestrant in dit opzicht, van de vervallenverklaring wegens laattijdigheid ontheven was; dit bezwaar ingediend zijnde binnen de 6 maand volgende op het in voege treden der wet van 1-8-1952; dat dit punt evenwel zonder belang geworden is, waar de bestreden beslissing kwestig bedrag aan oorlogsschade dat door requestrant niet weerlegd werd, van de vermogensaan groei heeft geweerd;

Overwegende dat de bezwaren dd. 14-9-53 en 8-9-55 die onderling dubbel gebruik maken, ingesteld werden op grond van artikel 61, § 8 der samengeschatelde wetten der wet van 27 juli 1953 (st. 26) dat de volmachtdrager van requestrant daarenboven op 28-9-55 gevolglijk besprekingen met de administratie, uitdrukkelijk verzaakte aan onderwerpelijk bezwaar, mits behandeling door de Herzieningscommissie van het geval (st. 19);

Overwegende dat de Herzieningscommissie, waarnaar de zaak op aanvraag van requestrant door Het Beheer werd verzonden, na alle grieven voortkomende in het bezwaar dd. 14-9-53 (dubbelganger van dat dd. 8-9-55) te hebben onderzocht, op 22-11-55 van advies was dat requestrant het inkomstenvermoeden had te niet gedaan, voor een bedrag van 133.629 Fr. waar de taxatieambtenaar ten onrechte zekere activa in de vermogensbalans tot dit beloop, ten nadele van requestrant had opgenomen, en dat requestrant dienvolgens van het opgelopen rechtsverval in verband met voormelde aanslagen mocht ontheven worden (st. 18);

Overwegende dat bij ministerieel besluit dd. 19 januari 1956, de forclusie wegens laattijdigheid van het bezwaar dd. 10-9-53, op eensluidend advies der Herzieningscommissie werd opgeheven;

Overwegende dat waar artikel 7 wet 27 juli 1953, gewijzigd bij artikel 14 wet van 28 maart 1955, bepaalt dat de Minister van Financiën gemachtigd is de schatplichtige van het opgelopen rechtsverval te ontheffen, voor zoveel deze laatste het inkomstenvermoeden te niet doet, overeenkomstig de bepalingen van artikel 2 § 3 wet 16-10-45, en waar anderdeels de Herzieningscommissie, ingesteld bij K.B. dd. 16-4-54, in uitvoering van artikel 61 § 8 der samengeschatelde wetten in onderwerpelijk geval heeft bepaald dat requestrant het inkomstenvermoeden had te niet gedaan tot het beloop ener som van 133.629, de opheffing van het rechtsverval dat eruit volgde noodzakelijk impliceert dat het Hof bevoegd is om kennis te nemen over de door requestrant opgeworpen en door de Directeur verworpen grieven mits dien verstande dat deze binnen het raam blijven van het geschil aan de Directeur onderworpen.

Overwegende dat de enige thans nog in betwisting blijvende punten betreffen;

1° Liggend geld op 1-1-40; Aanspraak : 200.000 Fr. Toegekend 25.000 Fr.

Overwegende dat in acht nemende de betrekkelijk hoge uitrustingskosten vereist tot de instandhouding van de vervoeronderneming door requestant bij de aanvang der belastbare periode reeds uitgebaat, een rollend fonds van 100.000 Fr. als verantwoord voor komt;

2° Levensonderhoud : aanspraak 150.000 Fr. Toegekend 180.000 Fr.

Overwegende dat het bedrag van 150.000 Fr. door de Inspecteur, als genoegzaam in verband met de levenstrant van requestant aangezien werd en dat er grond bestaat om dit cijfer, bij akkoord tussen partijen, naar voren gebracht, te aanvaarden;

Om deze redenen,

alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende;
Het Hof — Gehoord raadsheer De Grootte in zijn verslag, en advocaat-generaal Stevigny in zijn eensluidend advies :

Ontvangt het verhaal, en erover beslissende, verklaart het gegrond en de bestreden beslissing verbeterend, beveelt dat de vermindering door de bestreden beslissing toegestaan, een aanvullende vermindering van 105.000 frank op het totaal winstcijfer zal worden toegepast en dat de weerhouden aanslagbasissen naar dit nieuw totaal zullen worden aangepast, de belastingen herberekend en de gebeurlijk te veel betaalde bedragen aan requestant terug betaald met de intresten overeenkomstig artikel 74 der samengeschatte wetten;

Verwijst requestant in de kosten.

HOF VAN BEROEP TE GENT

1e Kamer. — 12 december 1957.

Eerste Voorzitter : M. Van Winkel.

Raadsheren : M.M. Bossaert en Verougstraete.

Advocaat-generaal : M. Matthys.

Advocaat. — Beslissing van de tuchtraad. — « Weglating » uit de tabel, terwijl « uitsluiting » uit de orde beoogd was.

Beslissing van een tuchtraad der orde van advocaten, waarbij de betrokken advocaat uit de tabel is « weggelaten », terwijl de procureur-generaal bij schriftelijke vordering op grond van artikel 8 van het K.B. van 5 augustus 1836 uitdrukkelijk om de toepassing van een tuchtsanctie (schorsing of schrapping) had verzocht, en de beweegredenen van de beslissing er op wijzen, dat de tuchtraad onder de vorm van « weglating » (administratieve maatregel) een « uitsluiting » uit de orde der advocaten (tuchtsanctie) heeft willen bereiken, dus een soort ontduiking van de rechtmatige uitoefening van de tuchtmacht.

O.M. t./ X.

Overwegende dat de geïntimeerde verstek laat gaan;

Over de ontvankelijkheid van het hoger beroep :

Overwegende dat het hoger beroep tijdig en regelmatig ingesteld werd;

Overwegende dat de bestreden beslissing ook vatbaar is voor hoger beroep;

Overwegende inderdaad dat die beslissing door de Raad der Orde getroffen werd na vordering door de heer Procureur-generaal, op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 5 augustus 1836, van een tuchtvervolgung tegen de geïntimeerde en dat die beslissing, hoewel in haar beschikkend gedeelte onder woorden gebracht in de vorm van een louter administratieve maatregel — te weten het aanvaarden van geïntimeerdes ontslag — naar de geest nochtans, zoals duidelijk uit de redengeving blijkt, wel als een tuchtsanctie moet worden beschouwd;

Overwegende dat dit karakter van de bestreden beslissing namelijk volgt uit de overwegingen van de Raad omtrent de talrijke en zware tekortkomingen van de geïntimeerde aan zijn beroepsplichten, uit de verwijzing naar de vroeger door hem opgelopen tuchtstraffen en het beklemtonen van het erg karakter van de nieuwe tegen hem ingebracht klachten, maar bovenal uit de klaar uitgesproken bedoeling van de Raad om, bij middel van het aanvaarden van het ontslag, de geïntimeerde « bij hoogdringendheid » en « zonder procedure tot schrapping » uit de Orde te verwijderen « ten einde hem te beletten nog verder de waardigheid van de balie in opspraak te brengen »;

Overwegende echter dat die impliciete uitsluiting uit de Orde, onder vorm van weglating uit de tabel bij ontslag, niet beantwoordt aan het voorschrift van artikel 25 van het keizerlijk decreet van 14 december 1810 betreffende de beteugeling van de tuchtvergripen aan de balie en ook de werking mist van de wezenlijk bedoelde sanctie, vermits de louter weggelaten advocaat in de mogelijkheid zou verkeren later zijn herinschrijving te vragen of zich bij een andere balie te laten inschrijven;

Overwegende anderzijds dat, zoals de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt, de procedure tot schrapping in zake niet werd gevolgd; dat namelijk de geïntimeerde niet werd verhoord, noch, bij gebrek aan verhoor, naar het gebiedend voorschrift van artikel 28 van bovengemeld keizerlijk decreet, herhaaldelijk vóór de Raad opgeroepen;

Overwegende dat vooraleer over de grond van de zaak te beslissen, de rechtspleging in dit opzicht moet worden aangevuld;

Om deze redenen :

Het Hof, rechtdoende bij verstek, bij nalatigheid van de geïntimeerde om te verschijnen;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 en het koninklijk besluit van 9 december 1955;

Ontvangt het beroep;

Doet de bestreden beslissing te niet;

Trekt de zaak tot zich;

En vooraleer verder te beslissen, beveelt dat geïntimeerde — desnoods tot driemaal toe, met telkens een tussenruimte van acht dagen — door het Openbaar Ministerie zal opgeroepen worden om door het Hof nopens de hem ten laste gelegde tuchtmisdrijven te worden onderhoord;

Verwijst te dien einde de zaak, voor de eerste maal, naar de terechtzitting van donderdag 9 januari 1958;

Kosten in opschorsing;

BURGERLIJKE RECHTBANK TE IEPEL

1e Kamer. — 30 januari 1958.

Voorzitter : M. Talpe.

Rechters : M.M. Vernimmen en Couckuyt.

O.M. : M. Biebuyck.

Advocaten : Mrs. Lefere, Matthys (Kortrijk),
Van Assche (Dendermonde) en Van Aarde.**Wegverkeer. — Aansprakelijkheidsverzekering aange-
gaan vóór de inwerkingtreding van de wet van
1 juli 1956.**

*Polis van aansprakelijkheidsverzekering tussen ver-
zekeraar en eigenaar van een motorrijtuig, aan-
gegaan vóór de inwerkingtreding van de wet van
1 juli 1956, en bepalende dat vervoerde personen
niet verzekerd zijn.*

*De verzekeraar is niet verplicht tot vergoeding van
de door vervoerde personen geleden schade.*

*De vóór de inwerkingtreding van de nieuwe wet
lopende verzekeringscontracten worden niet auto-
matisch in overeenstemming met de nieuwe wet
gebracht, indien de verzekeraar niet heeft toege-
stemd nieuwe risico's te dragen, welke toestemming
schriftelijk moet zijn gegeven krachtens art. 25 van
de wet van 11 juni 1874.*

*Het slachtoffer (vervoerd persoon) heeft slechts
een vordering tegen het « gemeenschappelijk motor-
waarborgfonds ».*

O.M. en Nationaal Verbond van Socialistische
Mutualiteiten en Bzycieleuska t/ Bintein.

Overwegende dat bij daging van 20-11-1957 de B.P. Dzycieleuska bij toepassing van artikel 7 der wet van 1-7-1956, de verzekeraarster van verdachte heeft gedagvaard om haar solidair met verdachte te horen veroordelen te betalen 1° aan de B.P. in eigen naam, de som van 1.709.538 fr., 2° aan de B.P. qq. de som van 300.000 frank;

Overwegende dat haar daging steunt op de polis n° 105.223 dd. 19 juli 1956 door verdachte Bintein bij de N.V. C.A.M.E.R. ondertekend voor het gebruik van een moto zonder zijspan n° 526.563 en dit tot dekking zijner burgerlijke verantwoordelijkheid;

Overwegende dat het blijkt uit de daging dat de N.V. C.A.M.E.R. weigert dekking te verlenen en in het geding tussen te komen onder voorwendsel dat de onderschreven polis de vervoerde personen niet dekt;

Overwegende dat de B.P. haar vordering steunt op volgende gegevens : 1) op het K.B. van 22-12-1956 welk bepaalt dat de wet van 1-7-1956 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen in werking treedt met 1-1-1957 met uitzondering der artikelen 13, 17 en 18 par. 1 lid 2 en par. 5 van zelfde wet;

2) op artikel 23 van voormelde wet en artikel 2 van het K.B. van 22-12-1956 welke bepaalt dat vanaf 1-1-1957 de eigenaar van een motorvoertuig geacht wordt een door de wet bedoelde verzekering nl. met een toegelaten verzekeraar te hebben afgesloten indien hij het bestaan bewijst van een verzekeringspolis welke de door deze wet bedoelde risico's dekt en welke gesloten is met een verzekeraar die in België het bedrijf van de verzekering der burgerlijke aansprakelijkheid uitoefent;

Dat zij dientengevolge besluit dat op de 1-1-1957 bestaande verzekeringspolissen, artikel 21 der wet van

1-7-1956 toepasselijk is; dat luidens dit artikel, van een bepaling van deze wet slechts bij afzonderlijke overeenkomst kan worden afgeweken indien de bevoegdheid daartoe uit de bepaling zelve blijkt;

Dat gezien artikel 3 al. 2 van voormelde wet bepaalt, dat de verzekering de schade moet omvatten toegebracht aan personen, die onder welke titel ook, worden vervoerd door het motorrijtuig dat de schade veroorzaakt, het ontegensprekelijk is dat vanaf één Januari 1957 het beding van niet-verzekering vóór de op de duo vervoerde personen niet meer van toepassing kan zijn;

Dat zij het voortbestaan van de verzekering en de omvorming ervan vanaf 1-1-1957 in een door de nieuwe wet verboden afwijkingen nog verder afleidt uit artikel 25 van voormelde wet waaruit blijkt dat de verzekeringsovereenkomst afgesloten vóór het inwerkingtreden van deze wet slechts zal ontbonden worden bij het beëindigen van de overgangperiode wanneer de verzekeraar de door de wet beoogde agreatie niet zal hebben bekomen; Dat dienvolgens deze verzekeringsovereenkomsten thans nog geldig voortbestaan tot aan de vaststelling van het einde der overgangperiode;

Dat de burgerlijke partij dienvolgens besluit, in aansluiting met voorgaande gegevens, dat ter zake, op het ogenblik van het ongeval dd. 24 maart 1957, wanneer enerzijds nog niet geweten was of de N.V. C.A.M.E.R. zou geagreed worden, en wanneer anderzijds nog geen einde was gesteld aan de overgangperiode, de kwestieuze overeenkomst voortbestaat en dat zij moet beantwoorden aan al de bepalingen van de wet van 1 juli 1956, die in werking getreden is vanaf 1 januari 1957;

Dat dienvolgens de clausule van niet-verzekering van vervoerde derden vanaf 1-1-1957 verboden en derhalve ongeldig is;

Dat de B.P. voor slotsom, zich nog beroept op artikel 11 van voormelde wet welke luidt, dat geen uit de wet of de overeenkomst van verzekering voortvloeiende nietigheid, exceptie of verval door een verzekeraar aan een benadeelde kan tegengeworpen worden;

Overwegende dat verweerster-verzekeraarster daartegen opwerpt, dat indien weliswaar artikel 3 al. 2 zegt dat « de verzekering de schade moet omvatten toegebracht aan personen die, onder welke oorzaak, vervoerd worden door het schadeveroorzakend motorrijtuig » er ter zake moet aangestipt worden dat : 1) de oude polis bestaande tussen Bintein en C.A.M.E.R. nog niet was vervangen noch aangevuld door een nieuwe polis die de bepalingen der wet van 1 juli 1956 inhoudt; 2) dat geen hogere premie werd betaald voor het verhoogd risico der nieuwe wet; 3) dat Bintein, alhoewel het zijn taak was, nagelaten heeft zijn oude polis te doen aanpassen en vervangen door een nieuwe polis, gelijkvormig aan de bepalingen der nieuwe wet;

Dat dienvolgens tussen C.A.M.E.R. en Bintein enkel de oude polis bestaat, en die oude polis bepaalt dat de « vervoerde personen » niet verzekerd zijn; Dat verder het contract tussen partijen wet is, en C.A.M.E.R. niet kan gehouden zijn tot risico's boven haar polis, en waarvoor ze nooit premie ontving;

Dat verweerster haar stelling steunt op een wetscommentaar van Jacques Wautier in zijn boek « L'Assurance Automobile Obligatoire » editie 1957, voetnota blz. 131 en bovenaan blz. 132, luidend : « Les contrats d'assurances en cours ne sont pas automatiquement rendus conformes à la loi nouvelle, si l'assureur n'a pas consenti à supporter les charges nouvelles, consentement devant faire l'objet d'un écrit au vœu

de la loi du 11-6-1874, art. 25" dit in tegenstrijd met zijn schrijven van 12 september 1957, stuk in bundel van Mr Lefere;

Dat gedaagde C.A.M.E.R. zich verder beroept op een identieke toestand die ontstond na het K.B. van 14-11-1947 op de verplichte verzekering der motorrijtuigen bestemd voor het vervoer van personen en zaken, en een vonnis aanhaalt in hare besluiten van de burgerlijke Rechtbank van Brussel dd. 22-3-1955 Rev. G.A.R. 1955 blz. 5585) waar hogergenoemde stelling van Wautier reeds toepassing vond;

Dat men volgens de C.A.M.E.R. uit het voorgaande mag besluiten dat het slachtoffer geen rechtstreekse actie heeft tegen de verzekeraar wanneer de dader nog geen polis afsloot waarmee de verzekeraar schriftelijk instemde; (artikel 25 Wet van 11-6-1874 op de verzekeringen); dat dit ten andere beantwoordt aan de algemene rechtsbeginselen vervat in artikel 1165 en 1121 rakende de gevolgen der verbintenissen opzichtsens de derden;

Dat artikel 25 der wet van 11 Juni 1874 uitdrukkelijk voorziet dat geen verzekering bestaat zo de verzekeraar niet schriftelijk zijn wil te kennen gaf van accoord met de voorwaarden, premie en te dragen risico's;

Dat het niet is omdat een nieuwe wet de bezitters van rijtuigen verplicht verzekerd te zijn voor alle vervoerde personen, opdat ipso facto, aan de verzekeraar verplichtingen zouden kunnen opgelegd worden buiten en boven de polis, te meer het initiatief voor het verzekeren, van de weggebruiker moet uitgaan; Dat deze laatste moet zorgen dat zijn burgerlijke verantwoordelijkheid gedekt wordt in overeenstemming met de nieuwe wetbepalingen die hij verplicht is te kennen;

Overwegende verder dat de C.A.M.E.R. nog aanvoert dat de nieuwe wet het kwestieus geval heeft voorzien, wanneer ze in haar artikel bepaalt « dat de personen die schade opliepen door een ongekend voertuig, of door een voertuig dat niet verzekerd is, door een verzekeringsmaatschappij gelijkvormig de nieuwe wet, hun recht op schadevergoeding mogen laten gelden bij het « Fonds Commun » geschapen bij artikel 15 par. 1 derzelfde wet (zie ook artikel 1 K.B. 5-1-1957);

Overwegende dat het aan de Rechtbank voorkomt, dat de interpretatie der nieuwe wet gedaan door de gedaagde C.A.M.E.R. de juiste is en overeenstemmend is met de rechtsprincipes die de stof der Verbintenissen en Verzekeringen beheersen, en dat gedaagde dus terecht aanvoert dat ze in kwestieus geval niet tussen te komen heeft;

Dat ze in haar tweede besluiten de interpretatie gegeven aan de door de B.P. voorgevende artikelen van de wet van 1 Juli 1956, met passende argumenten weerlegt wanneer ze voorhoudt 1) dat artikel 23 enkel zegt dat binnen de overgangperiode de polissen als geldig zullen aangezien worden zelfs zo ze niet bij een « assureur agréé » zijn aangegaan, zodat men niet met de penale sancties kan bestraft worden, zo men een bestaande polis heeft, zelfs al is deze aangegaan bij een niet erkende verzekeraar (L'assurance Obligatoire, Cassart-Bodson & Pardon blz. 291);

2) dat artikel 25 betekent, dat deze bestaande polissen ipso facto nietig worden bij het einde van de overgangperiode, en alsdan dus de verzekerde die bij een niet erkende verzekeraar verzekerd is, zonder polis valt en dus strafbaar wordt;

3) dat artikel 11 een verzekeringscontract afgesloten op basis der wet van 1-7-1956 veronderstelt, wat hier niet het geval is;

Overwegende dat men ten slotte ook met de

C.A.M.E.R. mag laten opmerken, dat artikel 2 der nieuwe wet de verplichting een verzekering aan te gaan, ten laste legt van de eigenaar van een motorrijtuig; (L'assurance automobile obligatoire : Cassart-Bodson & Pardon blz. 122).

Dat de burgerlijke partij zich dus te wenden heeft tot bedoeld « Fonds Commun » dat gehouden is te betalen en dat zich nadien kan wenden tot Bintein, die nalatig bleef zich te verzekeren volgens de nieuwe wet hem oplegde;

Dat dit blijkt uit artikelen 1 en 7 van het K.B. van 5-1-1957 : artikel 1 : Que le Fonds commun de garantie est substitué aux obligations de l'auteur responsable pour la réparation des dommages résultant de lésions corporelles et causés en Belgique par les véhicules automoteurs soumis à l'obligation d'assurance en vertu de la loi du 1 juillet 1956 lorsque le véhicule en cause ne fait pas l'objet d'une assurance conforme aux dispositions de la dite loi; art. 7 : Les personnes lésées sont tenues de subroger le fonds commun de garantie lors du paiement et dans la mesure de celui-ci dans leurs droits et actions contre l'auteur responsable;

Overwegende verder dat deze nieuwe wet hoofdzakelijk als ratio legis heeft, de bescherming der onschuldige slachtoffers (Cassart-Bodson-Pardon ibidem blz. 250), dewelke in alle geval zullen vergoed worden, zij het door de verzekering, voor zover de polis beantwoordt aan de wet van 1-7-1956, zij het door de fonds commun de garantie in alle andere gevallen; dat dit nochtans niets afdoet aan de regelen van het gemeen recht en de wet op de verzekeringen van 11-6-1874, die de betrekkingen tussen verzekerde en verzekeraar regelen (l'Ass. obl., Cassart-Bodson-Pardon, blz. 40);

Overwegende dat er ter zake bewezen is dat op het ogenblik van het ongeval (24-3-1957) de polis n° 105223 als verzekeringscontract van kracht was en door geen andere was vervangen of minstens een verhoging van premie voor het verhoogd risico door de contractanten schriftelijk was gestipuleerd en aanvaard;

Overwegende dat men ten slotte terloops mag aanstippen, dat zelfs indien men zou aanvaarden dat de bestaande verzekering automatisch de beschikkingen van de nieuwe wet overneemt, deze laatste beschikkingen slechts van openbare orde zijn in de mate waarin ze de belangen der schadelijgende personen behelzen. Dat alle beperkende bepalingen overeengekomen tussen verzekeraar en verzekerde, op risico van de verzekeraar geldig zijn (ibidem blz. 145, verwijzen naar de Kamerverslagen); Dat dus de verzekeraar, gehouden is het slachtoffer te vergoeden maar op basis van zijn verzekeringscontract zich tegen zijn contractant zal kunnen wenden hoofdens de overeengekomen beperkingen;

Overwegende dat voornoemde aangehaalde auteurs Cassart-Bodson-Pardon in hun boek « L'Assurance automobile obligatoire » het probleem gesteld door artikel 23 der nieuwe wet hebben aangeraakt en namelijk de vraag stellen (blz. 292) : « Un autre problème que soulève cet article 23 était de savoir si, dès que la loi était promulguée, les anciennes polices étaient maintenues dans leur texte ancien ou si l'adaptation nécessaire de certaines dispositions de l'ancienne police à la loi nouvelle, manifestée par la rédaction d'un nouvel écrit, s'imposait d'office aux parties avant même qu'elles aient toutes deux signé ce texte nouveau »;

Dat voornoemde auteurs zelfs in dit geval het antwoord open laten en de voorkeur schijnen te geven aan het gemeen recht en de wet op de verzekeringen.

die de toestemming van beide partijen door geschrift vooropstelt;

Dat a fortiori deze essentiële voorwaarde, nl. de overeenkomst vastgesteld door geschrift, noodzakelijk blijkt in casu, gezien ter zake zelfs door de verzekering aan de verzekerde geen enkel nieuw « contract-type » werd gestuurd;

Dat slotsom, om bovengemelde redenen, de vordering der burgerlijke partij Dzycieleuska tegen de N.V. C.A.M.E.R. niet ontvankelijk, minstens ongegrond voorkomt;

Overwegende dat men ten slotte nog mag aanstippen dat het gemeenschappelijk motorwaarborgfonds niet in zake werd geroepen en ook niet vrijwillig is tussen gekomen;

BURGERLIJKE RECHTBANK TE GENT

27 november 1957.

Voorzitter : M. Temmerman.

Rechters : M.M. Dhanens en Soetaert.

Advocaten : Mrs De Beukelaer en P. Devos.

Onroerend beslag. — Eigen recht van de schuldeiser om vordering tot scheiding en deling in te stellen.

1. Artikel 2 Wet 15 augustus 1854 op het onroerend beslag verleent aan de schuldeiser een eigen recht om de vordering tot scheiding en deling in te stellen, en is derhalve geen loutere toepassing van de in artikel 1166 B.W. vervatte regel.
2. Deze eigen vordering betreft de scheiding en deling zonder meer, derhalve zonder enige beperking ten aanzien van de aard der onverdeelde goederen en rechten.
3. Nochtans kan de schuldeiser die deze vordering in eigen naam instelt, geen andere bevoegdheden uitoefenen dan zulke die noodzakelijk zijn om zijn rechten te beschermen. Hij heeft dus o.m. niet het recht een notaris naar zijn keuze aan te wijzen, noch een bepaalde wijze van verdeling op te leggen.

Lekens t/ De Groote en cs.

Gehoord de verschijnende partijen in hun middelen en conclusiën;

Gezien de stukken;

Overwegende dat, hoewel behoorlijk opgeroepen, de gedaagden behoudens de derde, de vierde en de vijfde geen pleitbezorger hebben gesteld;

Overwegende dat de eis ertoe strekt 1°) dat de scheiding en deling zal worden bevolen van de huwelijksgemeenschap die bestaan heeft tussen De Groote Kamiel en Haesaert Martha, beiden laatst gehuisvest te Windelgem, er onderscheidenlijk overleden op 26 november 1956 en 24 januari 1957, alsmede van beider nalatenschap, na verkoop bij licitatie van de daartoe behorende onroerende goederen;

2°) te doen bevelen dat het aandeel van de eerste gedaagde in de genoemde boedel zal aangewend worden tot betaling van dezes schuld aan de eiser ad. 23.081,50 Fr. (drie en twintig duizend een en tachtig frank, 50 ct.), onverminderd rente en kosten;

Overwegende dat de eerste gedaagde, bij vonnis van 7 maart 1951, door de rechtbank van koophandel te Gent op tegenspraak is veroordeeld, om aan de eiser te betalen de genoemde sam van 23.081,50 frank, vermeerderd met de gerechtelijke rente en de kosten

van het geding, expertise inbegrepen; dat dit vonnis aan de gedaagde betekend werd op 15 maart 1957 en kracht van gewijsde heeft verworven;

Overwegende dat sedert de dagvaarding 15.000 frank is betaald;

Overwegende dat de verweerders tot de niet ontvankelijkheid van de eis concluderen, vooreerst op grond hiervan dat hij is ingeleid alsof de schuldeiser een persoonlijk recht had om de scheiding en deling te vorderen, terwijl hij dit recht alleen kan uitoefenen in naam van zijn schuldenaar bij toepassing van artikel 1166 B.W. en artikel 2 laatste lid Wet 15 augustus 1854;

Overwegende dat de verweerders subsidiair aan de eiser een onderhandse verdeling van 20 maart 1957 tegenwerpen, waaruit zij opnieuw afleiden dat de later ingestelde eis tot scheiding en deling niet ontvankelijk is;

Over de ontvankelijkheid :

1. Overwegende dat de eiser in zijn dagvaarding heeft gesteld dat hij « om betaling van zijn schuld vordering te bekomen het onverdeeld aandeel van E. De Groote in de nalatenschappen van zijn ouders... in beslag (mag) nemen na verdeling ervan en veiling van de onroerende goederen die er toe behoren gevraagd te hebben »;

Overwegende dat, nu de termen van artikel 2 laatste lid, wet van 15 augustus 1854 (vóórdien artikel 2205 B. W.) aldus bijna letterlijk in de dagvaarding werden overgenomen, deze eis ontvankelijk is, welke theoretische interpretatie aan het genoemd artikel ook moge worden gegeven;

Overwegende dat in rechtsleer en rechtspraak wordt betwist of het in het genoemd artikel vermelde recht om de verdeling te vorderen een eigen recht van de schuldeiser uitmaakt, dan wel een loutere toepassing van de zijdelingse rechtsvordering, die in artikel 1166 B.W. wordt geregeld (zie de auteurs en rechtspraak bij De Page en Dekkers, IX, nr 1111-1113; R.P.D.B., Tw. Successions, nr 1694-96; R. Pirson in Rev. crit. Jur. b., 1952, 302; — zie bovendien ten gunste van het eigen recht van de schuldeiser. Van Bauwel : Burgerlijk Procesrecht, V, nr 931, bl. 121; — Van Lennep, Belgisch Burgerlijk Procesrecht, 6, bl. 320, nr 147 en volg.; Asser-Meijers, Erfrecht, blz. 329);

Overwegende dat de eiser schijnbaar toegeeft, dat zijn vordering een zijdelingse is, maar zich in feite ook op auteurs beroept die ze als een eigen vordering aanmerken; — dat overigens de rechtbank een dagvaarding soeverein interpreteert, afgezien van de naderhand door de partijen uitgedachte verklaringen;

Overwegende dat de gedachtengang van artikel 2 Wet 15 augustus 1854 (en van het vroegere artikel 2205 B.W.) hierin verschilt van deze van artikel 882 B.W., dat er eensdeels helemaal niet aan een voltooide verdeling en anderdeels niet alleen aan een reeds begonnen verdeling wordt gedacht, maar bovendien en vooral de rechtspositie onder ogen genomen van de schuldeiser die, ten overstaan van een nog niet verdeelde boedel, zijn rechten tegen de deelgenoot die zijn persoonlijke schuldenaar is, wil vervolgen;

Overwegende dat volkomen ten onrechte in de loop van de voorbereiding van artikel 2205 B.W. is beweerd, dat een ongescheiden aandeel uiteraard niet onder beslag kon worden gelegd omdat het voorwerp van zulk een recht nog onbepaald zou zijn (Lahary vóór het Corps législatif, Fenét, 15, bl. 539-540), vermits een dergelijk aandeel toch kan worden vereend en met hypotheek kan worden belast;

Overwegende dat het verbod om een onverdeeld aandeel in een onroerend goed onder beslag te leggen uit geen enkele andere wetsbepaling spruit dan uit het, meergenoemd artikel 2 Wet 15 augustus 1854 (vgl. De Page en Dekkers, I.c.), zodat moeilijk kan worden beweerd, dat dit artikel alleen een procedure zou regelen en de grond van de rechten der schuldeisers niet zou raken;

Overwegende dat deze beperking van het recht van de schuldeiser dan ook dient te worden geïnterpreteerd met inachtneming van de bedoeling van de wetgever, en niet verder hoeft te worden uitgebreid dan noodzakelijk is om deze te verwezenlijken;

Overwegende dat het doel van de wetgever is geweest de schuldenaar tegen een niet renderende verkoop, en zijn medeëigenaars tegen het ongemak dat voor hen uit de verkoop van het aandeel van een deelgenoot voortspruit, te beschermen, (zie Treilhard, Toelichting, in Fenêt, 15, bl. 534);

Overwegende dat dit doel bereikt wordt zo aan de schuldeiser een eigen vordering tot verdeling wordt toegekend; dat deze schuldeiser echter zonder reden benadeeld wordt ten overstaan van de schuldeiser van een zich niet in onverdeeldheid bevindend eigenaar, wanneer men hem alleen een zijdelingse vordering geeft, omdat hem in zulk geval onder meer alle overeenkomsten van de schuldenaar, ook al hebben ze geen vaste datum, kunnen worden tegengeworpen, tenzij hij het moeilijke bewijs van bedrog kan bijbrengen;

Overwegende dat het onjuist voorkomt aan de schuldeiser een eigen vordering tot verdeling te weigeren op grond van de overweging dat hij in de boedel geen rechten heeft (zie o.m. Pirson, I.c.), nu dit recht hem door de wetgever moest worden verleend ter compensatie van het verbod om het aandeel vóór de verdeling onder beslag te leggen;

Overwegende voorts dat dit recht van de schuldeiser niet beperkt hoeft te worden tot de scheiding en deling van het of van een der onroerende goederen van de boedel, vermits de tekst van de wet van « de verdeling of de licitatie » (le partage ou la licitation qu'ils peuvent provoquer) spreekt zonder nadere aanduiding, (vgl. Treilhard vóór het Corps législatif; Fenêt, 15, bl. 534); dat elke verdeling behoudens overeenkomst van de deelgenoten volledig zijn moet, zodat zelfs indien de eiser alleen de verdeling van de onroerende goederen had gevraagd, de deelgenoten de volledige scheiding en deling hadden kunnen vorderen met alle voorafgaande bewerkingen die het aandeel van de schuldenaar mede bepalen (andere De Page I.c. Brussel 3 maart 1951; R.W. 1951-52, 22);

Overwegende dat het, nu de eiser krachtens een eigen recht heeft gedagvaard, overbodig voorkomt na te gaan of hij de grondslag van zijn eis heeft gewijzigd door naderhand — overigens op zeer dubbelzinnige wijze zoals reeds is gezegd — te beweren een zijdelingse vordering uit te oefenen, en eveneens of hij in laatstgenoemde procedure zijn schuldenaar niet mede mocht dagvaarden, wat hij nu zeker moest doen;

2. Overwegende dat de overdracht door de eerste gedaagde van al zijn rechten — (onroerende ingegrepen) — in de ongescheiden boedel aan zijn deelgenoten geen vaste datum heeft en niet is overgeschreven; dat zulks moet worden vastgesteld, dat van deze akten die door één der kopers voor al de andere is ondertekend slechts één exemplaar wordt overgelegd, dat niet eens het bestaan van een tweede of meer exemplaren vermeldt;

Overwegende dat een dergelijke akte aan de schuldeiser die een eigen recht uitoefent, niet kan worden tegengeworpen;

Overwegende dat de bewering, dat de prijs van de overdracht is aangewend om een bevoorrechte schuldeiser te voldoen, door geen enkel bewijs wordt gestaafd;

3. Over de grond:

Overwegende dat de verweerders hier ongetwijfeld terecht opmerken dat het eigen recht van de schuldeiser gemeten dient te worden aan zijn persoonlijk belang, waaruit volgt dat hem geen bevoegdheid toekomt om een notaris naar zijn keuze aan te wijzen noch om een bepaalde wijze van verdeling op te leggen, evenmin overigens als één der deelgenoten alleen dit zou vermogen;

Overwegende dat het gepast voorkomt de door de verweerders voorgestelde notaris met de verrichtingen te belasten;

Overwegende dat de verweerders, die betwisten dat de verdeling niet mogelijk zou zijn, zich tegen de licitatie verzetten, zonder evenwel uitdrukkelijk om een expertise te verzoeken;

Overwegende dat deze houding, die wellicht slechts als een middel tot vertraging bedoeld is, wanneer men bedenkt dat hier 4 ha. 70 ca. land en een woonhuis onder zeven deelgenoten moeten worden verdeeld, nochtans in dit geval de rechtbank er toe noopt vooraf ambtshalve deskundig advies in te winnen omtrent de gehele of gedeeltelijke verdeelbaarheid van deze goederen;

Overwegende dat de kosten ten laste komen van de bezwijkende partijen, en vermits de vordering strekt tot scheiding en deling, door de boedel moeten worden gedragen;

Op deze gronden,

De rechtbank,

Gelet op de artikelen 2, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935,

Alle andere conclusiën van de hand wijzende,

Verleent verstek tegen de eerste, tweede, zesde en zevende gedaagde bij nalatigheid om te verschijnen;

Rechtdoende,

Verklaart de eis ontvankelijk; zegt voor recht dat de akte van verkoop van zijn aandeel door de eerste gedaagde d.d. 20 maart 1957 aan de eiser niet kan worden tegengeworpen;

NOOT. — Tegen dit vonnis is geen hoger beroep ingesteld.

Vlaamse Juristen,

abonneert U

op het

Rechtskundig Weekblad

BURGERLIJKE RECHTBANK TE TONGEREN

11 juli 1957.

Voorzitter : M. Driessen.
 Rechters : M.M. Winants en Alsteens.

Wegverkeer. — Begrip « verkeersbelemmeringen » in artikel 113 van het verkeersreglement.

Door verkeersbelemmeringen in artikel 113 van het verkeersreglement zijn niet enkel bedoeld de in artikel 8 van dit reglement vernoemde belemmeringen.

De artikelen 113 en 114 bedoelen inderdaad de verkeersbelemmeringen zeer in het algemeen, veroorzaakt door particulieren (derden), door de ligging of richtingsvorm van de weg, door een feit van de overheid, die het beheer van de weg tot taak heeft, of door de werven van openbare werken.

Lipkens t./ Belgische Staat (Minister van Openbare Werken).

Gezien de stukken van het geding en in hoofdzaak de inleidende dagvaarding van deurwaarder Gilbert Wacquez te Brussel in datum van 25 september 1956 strekkend tot veroordeling van verweerder om te betalen aan eiser de som van 52.000 fr. in vergoeding van de schade aan zijn auto veroorzaakt tijdens een verkeersongeval dat eiser wijt aan de verkeerde nachtelijke signalisatie door de dienst van verweerder van een inzinking in het wegdek ontstaan door opvriezing en intredende dooi;

Overwegende dat, naar niet ontkend wordt, de bedoelde inzinking is ontstaan bij het intreden van de dooi na een uitzonderlijk strenge vorstperiode welke meerdere weken had aangehouden; dat dergelijk verschijnsel in de gegeven omstandigheden in groot getal te verwachten was en de dienst van Bruggen en Wegen de nodige schikkingen had dienen te treffen met het oog op de veiligheid op de wegen;

Overwegende dat het Besluit van sluiting der dooi-barrelen niet behoorlijk werd afgekondigd vermits, naar blijkt uit de vaststelling door de Rijkswacht gedaan, de dooi-barrelen niet gesloten waren op de weg op het ogenblik van het ongeval;

Overwegende dat verweerder dan ook vergeefs aan aanlegger verwijt dat zijn auto een hogere snelheid zou ontwikkeld hebben dan deze toegelaten door bedoeld Besluit;

Overwegende dat hieruit echter niet spruit dat de voerder van de auto zonder fout is; — dat hij integendeel langs krant- en radioberichten moest weten dat vele wegen door de zich alom voordoende inzinkingen en opvriezingen gevaarlijk waren, en dat hij, ook zonder deze berichten diende rekening te houden met de na zulke vorstperiode bij intredende dooi te verwachten inzinkingen en opvriezingen; — dat aldus de snelheid van de wagen, welke volgens de bestuurder omtrent de 60 km. per uur lag, niet overeenstemde met de geboden voorzichtigheid, te meer daar het uitzicht door de vallende regen tamelijk beperkt was;

Overwegende dat, indien het waar is dat de besproken inzinking als verkeersbelemmering, krachtens art. 50 van het decreet van 14 december 1789 en art. 3 Titel II van de wet van 16-24 oogst 1790 door de zorgen van de gemeente dient te worden signaleerd, het even waar is dat deze verplichting door art. 113 van het K.B. van 8 april 1954 ten laste wordt gelegd

van « de overheid die het beheer van de openbare weg heeft » in casu de Dienst van Bruggen en Wegen en dat art. 114 I, a, de wijze voorschrijft op dewelke deze verkeersbelemmeringen tijdens de nacht moeten verlicht worden;

Overwegende dat verweerder zich vergist wanneer hij denkt dat door « de verkeersbelemmeringen » in art. 113 van het K.B. van 8 april 1954 enkel en alleen bedoeld worden de belemmeringen vernoemd in art. 8 van hetzelfde Kon. Besluit;

Overwegende inderdaad dat art. 113 en 114 de verkeersbelemmeringen zeer in het algemeen bedoelen en wel deze veroorzaakt door particulieren (derden), door de ligging of richtingsvorm der baan, door een feit van de overheid die het beheer van de weg heeft of door de werven van openbare werken (Zie Van Roye, Code de la Circulation n° 1887-1889-1892);

Overwegende ten slotte dat in casu aan verweerder niet het ontbreken van een signalisatie wordt verweten maar wel dat de door haar aangestelde geplaatste signalisatie op zodanige foutieve wijze werd aangebracht dat zij de weggebruikers (de bestuurder van de beschadigde wagen) heeft misleid;

Overwegende dat deze fout werd begaan door de kantonnier, aangestelde en orgaan van verweerder, handelend in uitvoering zijner taak, — dat verweerder derhalve voor de nadelige gevolgen van deze fout verantwoordelijk is;

Overwegende dat deze verantwoordelijkheid evenwel, omwille van de fouten begaan, enerzijds door de aangestelde van eiser en anderzijds door het orgaan van verweerder, door beide partijen ieder voor de helft dient te worden gedragen;

Overwegende dat deze schade aan de hand van de tussen eiser en een derde belanghebbende tegensprekelijk verrichte schatting behoort te worden beraamd op 52.000 fr., van welk bedrag de helft of 26.000 fr. door verweerder dient te worden vergoed;

Gezien art. 2, 30 tot 37 en 55 tot 59 der Wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de Wet van 20 juli 1939;

Om deze redenen :

De Rechtbank, statuerende op tegenspraak;

Veroordeelt verweerder te betalen aan eiser de som van 26.000 fr. meer de vergoedende intresten sedert 4 maart 1956, datum van het ongeval tot 25 september 1956, datum van de dagvaarding, de gerechtelijke intresten en de kosten;

CORRECTIONELE RECHTBANK TE GENT

6e Kamer. — 3 oktober 1957.

Voorzitter : M. Maes.

Rechters : M.M. Van Bever en Viaene.
 Substituut Procureur des Konings : M. Segers.
 Advocaten : Mrs. De Rycke en Eeckhout.

Strafvordering. — Niet-ontvankelijkheid van een vordering tot gemeen verklaring van de te wijzen uitspraak tegenover een derde.

Het Wetboek van Strafvordering laat voor de strafrechtsmachten geen andere burgerlijke actie toe dan die van de partij, die ten gevolge van het door de verdachte gepleegde feit schade heeft geleden; die, gericht tegen de burgerlijk aansprakelijke persoon en die, strekkende tot schadevergoeding vanwege de vrijgesproken verdachte tegen de burgerlijke partij.

De limitatieve bepalingen van het Wetboek van

Strafvordering sluiten elke tussenkomst voor de strafrechter, zelfs conservatoire, vanwege een derde uit.

Derhalve niet-ontvankelijkheid van een vordering tot gemeenverklaring van de te wijzen uitspraak tegenover een derde.

Jacobs J. t/ Jacobs D. en Jacobs D. t/ Van Herpe.

gedaagd om :

Het vonnis dat zal geveld worden tussen verzoeker, het Openbaar Ministerie en Jacobs Julien te horen gemeen verklaren, aan gedaagde.

Verder, zich voor recht te horen zeggen dat het bevolen geneeskundig onderzoek tegensprekelijk met hem zal doorgevoerd worden zodat de besluiten ervan hem zullen tegenstelbaar zijn evenals de verder door de rechtbank uit te spreken veroordelingen. Kosten als naar recht. Dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettengenaemde verzet of beroep en zonder borg.

dit uit hoofde van :

Aangezien verzoeker gedagvaard werd door het Openbaar Ministerie wegens onvrijwillige kwetsuren toegebracht aan de genaamde Jacobs Julien, op 1 mei 1956, te Balegem.

Dat hiernagedaagde zich als burgerlijke partij aanstelde tegen verzoeker.

Dat bij arrest uitgesproken dd. 20 februari 1957 de veroordeling welke door de correctionele rechtbank uitgesproken werd, nl. 50 frank boete, bevestigd werd, doch dat op burgerlijk gebied vastgesteld werd dat gedaagde voor een vierde verantwoordelijk was voor het ongeval.

Aangezien de burgerlijke partij Jacobs Julien verzoeker gedagvaard heeft bij exploit van 28 maart 1957 ten einde te doen overgaan tot het deskundig onderzoek dat door de rechtbank bevolen geworden was om nadien « alle posten te beoordelen na tussen te komen deskundig verslag ».

Aangezien verzoeker die tot herstelling van de algeheelheid van de schade gehouden is jegens de burgerlijke partij Jacobs Julien krachtens zijn verantwoordelijkheid « in solidum » een verhaal bezit tegen gedaagde ten bedrage van het vierde van alle veroordelingen die te zijnen laste uitgesproken werden of uitgesproken zullen worden.

Dat verzoeker er dus belang bij heeft dat het uit te spreken vonnis aan gedaagde gemeen zou verklaard worden.

Gezien het arrest van het Hof van Beroep te Gent, dd. 20 februari 1957 waarbij het vonnis der rechtbank van eerste aanleg correctionele kamer dd. 27 september 1956 wordt bevestigd op strafrechtelijk gebied;

Overwegende dat op burgerlijk gebied de zaak teruggevoerd wordt naar de eerste Rechter voor verdere behandeling wat betreft de eis der burgerlijke partij Jacob Julien;

Eis burgerlijke partij Jacob Julien tegen Jacobs Daniël :

Overwegende dat het arrest van het Hof van Beroep vaststelt dat de schade, door de burgerlijke partij Jacobs Julien opgelopen, voor haar geheel veroorzaakt werd door het misdrijf van de verdachte Jacobs Daniël;

Overwegende dat de aanstelling als deskundige van de heer Dr U. Thiry door vonnis der correctionele Rechtbank dd. 27 september 1956, met de daarin gestelde opdracht, door voormeld arrest werd bevestigd;

Overwegende dat de Rechtbank, eerst na de nederlegging van het deskundig verslag, zal kunnen overgaan tot de verdere en definitieve beoordeling van de eis der burgerlijke partij;

Overwegende dat de eedaflegging van de heer deskundige zal plaats grijpen, zoals hierna nader wordt bepaald;

Ontvankelijkheid der vordering in rechtstreekse dagvaarding, geformuleerd in het exploit dd. 2-5-1957 ten verzoeken van Jacobs Daniël tegen Van Herpe Jozef :

Overwegende dat het wetboek van strafvordering vóór de strafrechtsmachten geen andere burgerlijke actie toelaat dan deze der partij welke tengevolge der inbreuk van de verdachte schade opliep; deze gericht tegen de burgerlijke verantwoordelijke persoon en deze, strekkende tot schadevergoeding, vanwege de vrijgesproken verdachte tegen de burgerlijke partij; dat de limitatieve bepalingen van het wetboek van strafvordering, elke tussenkomst voor de strafrechter, zelfs conservatoire, vanwege een derde, uitsluiten (Braas, Précis de Procédure Pénale I, n^{rs} 212 en 226; Verbr. 8 april 1935, Pas 1935, I, 218; Verbr. 25 september 1939, Pas. 1939, I, 383;

Overwegende dat Van Herpe Jozef vreemd is aan de publieke vordering welke aanvankelijk ingesteld werd tegen Jacobs Daniël die definitief werd veroordeeld op strafrechtelijk gebied door het in kracht van gewijsde getreden arrest van het Hof van Beroep dd. 20 februari 1957; dat de overwegingen van de rechter in beroep betreffende de gebeurlijke gedeelde aansprakelijkheid van Pien C. in het ongeval, niets aan deze toestand wijziget;

Overwegende dat de onderhavige vordering tot gemeenverklaring van het arrest ten overstaan van Van Herpe als niet onontvankelijk dient te worden afgewezen;

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ST-NIKLAAS

1e Kamer — 24 september 1957.

Voorzitter : M. Dirix.

Rechters : MM. Blauwaert en Maes.

Referendaris : M. Cloquet.

Advocaten : Mrs Maillet en Delwaide (Antwerpen).

Dienstkontrakt. — Vergoeding wegens ontijdige verbreking. — Forfaitair karakter.

De vergoeding wegens ontijdige verbreking van een dienstkontrakt moet als een forfaitaire vergoeding worden beschouwd, die aan de bediende toekomt, afgezien daarvan, of die bediende al dan niet gedurende de opzeggingstermijn een nieuwe betrekking heeft gevonden.

De werkgever weet waaraan hij zich blootstelt, wanneer hij een niet gerechtvaardigde opzegging geeft; indien hij geen voordeel zal kunnen hebben door de kans, die zijn gewezen bediende mocht lopen een nieuwe betrekking te vinden vóór de daartoe normaal geachte tijd, zal hij anderdeels niet kunnen verplicht worden een hogere vergoeding te betalen, wanneer de bediende in zeer ongunstige omstandigheden komt te verkeren bij het zoeken naar een nieuwe betrekking.

Vermeire t/ N.V. Anciennes Usines Vermeire-Magis.

Overwegende dat de vordering dient geïnterpreteerd te worden als strekkende tot de verbreking ten nadele van verweerster — en sedert 14 januari 1957 — van het kontrakt van dienstverhuring waarbij eiser als onderbestuurder in dienst van de Anciennes Usines Vermeire-Magis getreden was;

dat eiser gezegde verbreking niet op uitdrukkelijke wijze afzonderlijk heeft geschat wat betreft de aanleg;

I. Wat betreft de verbreking van de overeenkomst.

Overwegende dat verweerster aan eiser op 25 mei 1956 een schrijven liet geworden waarbij zij hem de opzegging van voormelde overeenkomst liet kennen, zodat gezegde overeenkomst een einde zou nemen op 28 februari 1958;

Overwegende dat eiser de ontvangst van gezegde opzegging schriftelijk heeft bekend en dat hij in zijn besluiten erkent dat hij ze zelfs heeft aanvaard;

Overwegende dat verweerster beweert dat eiser op 20 december 1956 zijn akkoord zou hebben geuit om de firma op dat ogenblik te verlaten;

doch dat eiser dit beweerd akkoord betwist en dat verweerster het niet bewijst en trouwens ook niet aanbiedt gezegd akkoord te bewijzen;

Overwegende dat het bewijs van dit akkoord niet spruit uit het feit dat eiser afwezig is gebleven vanaf de Kerstfeesten 1956 tot 7 januari 1957;

dat het uit een attest van de heer Jean Vermeire, voorzitter van de raad van beheer, blijkt dat die afwezigheid van eiser op de eerste werkdagen van het nieuwe jaar, eerder door voornoemde heer Jean Vermeire aangeraden was geworden om de gemoederen te laten bedaren waar juist de vergadering van 20 december 1956 tot geen akkoord had geleid, doch wel tot een toestand van onenigheid waarvan de voorzitter van de raad van beheer de verergering door de tijdelijke afwezigheid van eiser meende te vermijden;

Overwegende dat de afwezigheid van eiser gedurende de eerste dagen van 1957 des te minder kan beschouwd worden als een akkoord van zijnentwege op het feit van zijn onmiddellijke afdanking, dat hij reeds door zijn schrijven van 29 december opkomt tegen de bewering van verweerster betreffende het zogezegd bestaan van dergelijk akkoord;

Overwegende dat verweerster in ondergeschikte orde beweert dat zij gerechtigd was op 17 januari 1957, eiser onmiddellijk af te danken omdat er daartoe volgens haar gewichtige redenen voorhanden waren;

Overwegende dat die redenen de volgende zouden zijn :

1° dat aanlegger, op volkomen onbezonnen wijze, grote hoeveelheden benodigdheden aankocht, die niet in verhouding waren met de produktie, zeer bepaald leder en gespen voor bretellen;

2° dat aanlegger onderrichtingen had gegeven, bepaalde artikelen waarvan zich nochtans aanzienlijke voorraden in het magazijn bevonden, verder te fabriceren;

3° dat talrijke brieven van vreemde firma's die met verweerster in onderhandeling waren om gebeurlijke bestellingen te doen, door aanlegger niet beantwoord werden;

dat aldus de prospectie, door de heer Van de Casteele, agent van verweerster gedaan, volkomen zonder uitwerking bleef;

4° dat aanlegger door zijn onbetamelijk optreden meerdere cliënten waaronder Ardies, Werkmanspaleis, Lievens-Lanckman, van verweerster heeft vervreemd;

5° dat aanlegger zekere leden van het personeel, die reeds sedert lang in dienst waren, brutaliseerde;

6° dat aanlegger de administratieve diensten van verweerster heeft gedesorganiseerd door zijn herhaalde afwezigheden, door zijn nalatigheden alsmede door zijn gebrek aan stiptheid;

Overwegende dat aanlegger op de hem aldus door verweerster toegeëerde verwijten, enerzijds antwoordt dat sommige onder gezegde verwijten — zoals de eerste twee — niet ressorteren van zijn bedrijvigheid als onderbestuurder, doch dat gezegde beslissingen, zoals trouwens al de beslissingen betreffende de aankoop van voorraden of de omvang van de fabricatie, door hem als beheerder, met het akkoord van de andere beheerders werden getroffen;

Overwegende dat de meeste van de aangehaalde feiten anderdeels niet nauwkeurig genoeg bepaald zijn om door eiser te kunnen ontmoet worden indien hij het bewijs van het tegendeel wil leveren;

dat de opgesomde feiten namelijk niet bij data bepaald zijn;

Overwegende dat verweerster niet beweert dat de meeste van gezegde feiten zich na 25 mei 1956 zouden voorgedaan hebben, noch dat die feiten door haar slechts na 25 mei 1956 werden gekend;

dat zij zich ertoe beperkt in haar besluiten te verklaren — zonder iets meer te preciseren — dat « zekere van deze feiten zeer recent zijn »;

Overwegende dat indien verweerster die feiten reeds vóór 25 mei 1956 kende, zij niet gerechtigd is diezelfde feiten in te roepen om terug te komen op de overeenkomst van 25 mei 1956 waarbij beide partijen aanvaardden aan de verhuring van diensten een einde te stellen tegen 28 februari 1958;

Overwegende dat bij gebrek aan bewijs of aan geldig aanbod van bewijs van een precies feit, waarvan o.a. ook de datum zou gekend zijn, dat hiertoe als gewichtige reden zou kunnen gelden, het opzeggen van de verhuring van diensten vóór 18 februari 1958 als niet gegrond voorkomt, zodat de overeenkomst om die reden ten nadele van verweerster dient uitgesproken te worden;

II. Wat betreft de schade.

Overwegende dat eiser als vergoeding het bedrag vordert van de wedde die hij bij eiserveres genoot, gedurende 24 maanden;

Overwegende dat verweerster, harerzijds, staande houdt dat eiser een nieuwe betrekking heeft gevonden en aldus ten gevolge van de verbreking van de litigieuze overeenkomst geen schade heeft geleden, tenzij hij zou bewijzen dat hij voor de periode 1 januari 1957 - 28 februari 1958 bij zijn nieuwe werkgever mindere voordelen zou genieten dan bij verweerster;

Overwegende dat de schadevergoedingen volgens het gemeen recht niet hoger mogen belopen dan de werkelijke schade;

Overwegende dat een deel van de rechtspraak gevestigd is in die zin dat de werkelijke schade, in geval van verbreking van een verhuring van dienst, afhangt van de kwestie te weten of de afgedankte bediende al dan niet gedurende de opzeggingstermijn een nieuwe gelijkwaardige betrekking heeft kunnen vinden (Brussel, 26 juli 1912, J.C.B., 1913, 32; Hrb. Brussel, 17 november 1930, J.C.B. 1930, 357; Rechtb. Brussel, 18 februari 1932, Pand. pér. 1932, 314; Hrb. Gent, 12 november 1936, R.W. 19; Hrb. Brussel, 21 mei 1947, J.T. 1948, 42; Werkrecht. Brussel, 20 november 1950, Jur. louage d'ouv. 1952, 64; Gent, 17 september 1951, Jur.

louage d'ouv. 1952, 52; Scheidsrecht. besl., 31 maart 1953, J.T. 1953, 654; n° 4 Werkrecht. in Beroep, Gent, 16 maart 1953, Jur. louage d'ouv. 1953, 212; Werkrecht. Brussel, 9 april 1953, J.T. 1954, 12; in zelfde zin: Horion, Examen de jurisprudence, R.C.J. 1955, blz. 351, n° 69, in fine; noot Drion, J.C.B. 1948, pp. 32 à 40);

Overwegende dat een ander deel van de juristen de vergoeding wegens ontijdige verbreking van het dienstkontrakt, als een forfaitaire vergoeding beschouwen die aan de bediende toekomt onafgezien of die bediende al dan niet gedurende de opzegperiode een nieuwe betrekking gevonden heeft (Hrb. Brussel, 14 april 1948, Rev. droit social, 1948, 68, bevestigd door Brussel, 24 december 1948, Pasicrisis, 1949, II, 37; Werkrecht. in beroep, Brussel, 25 juni 1951, Jur. louage d'ouv. 1952, 212; id. 5 november 1953, J.T. 1954, 82 en noot Marcel Taquet; Lagasse, De l'indemnité en cas de rupture d'un contrat d'emploi, Rev. de la Banque, 1948, 347 en vlg.; Fredericq, I, n° 236; de Biseau d'Hauteville, Rev. de dr. belge, T. VII, blz. 453 en volg. en door genoemde schrijver aangehaalde rechtspraak; Noot Pierre de Pelsmaeker, J.T. 1948, blz. 46 en volg.; Noot Orianne, Revue de la Banque, 1951, blz. 231 en volg.);

Overwegende dat de rechtbank van Koophandel te Brussel, die het principe van de forfaitaire toekenning van de vergoeding huldigt, zeer oordeelkundig laat opmerken (2 maart 1954, J.C.B. 1954, blz. 218): dat gebiedende redenen die opvatting hebben opgedrongen, bij wijze van interpretatie van de oorspronkelijke overeenkomst van de partijen die een verhuring van diensten aangaan; dat de werkgever ook weet waaraan hij zich blootstelt wanneer hij een niet gerechtvaardigde opzeg geeft, en dat indien hij niet zal kunnen profijt trekken van de kans welke zijn gewezen aangestelde mocht te beurt vallen, een nieuwe betrekking te vinden vóór de tijd daartoe normaal geacht, — hij anderdeels niet zal kunnen gehouden worden een hogere vergoeding te betalen wanneer de bediende zeer ongunstige omstandigheden tegenkomt bij het zoeken van een nieuwe plaats;

dat — zoals het geciteerde vonnis het vervolgens zegt — het tegenovergestelde systeem een werkelijke sociale verarring zou stichten, hetzij dat het aan de rechtbank onmogelijk zou worden over de vergoeding uitspraak te doen zolang de bediende werkloos blijft, — hetzij dat de werkgever zou gerechtigd zijn een vordering tot terugbetaling in te stellen indien het zou voorkomen dat een vonnis zou uitgesproken worden vóór het einde van de opzeggingsperiode en wanneer de bediende na het vonnis een nieuwe betrekking zou vinden;

dat de aangehaalde beslissing ten slotte terecht onderlijnt dat het haast onmogelijk is in elk geval na te gaan of de afgedankte bediende met voldoende ijver een nieuwe betrekking heeft gezocht, en anderdeels of die nieuwe betrekking met al de voordelen en ook met de nadelen van de verloren betrekking overeenstemt;

Overwegende dat een deel van de geciteerde rechtsgeleerden de toe te kennen vergoeding beschouwen als een strafbeding, t.t.z. dat bij het aangaan van het dienstkontrakt de werkgever minstens stilzwijgend zou aangenomen hebben dat hij, bij ontijdige afdanking, als straf een vergoeding zal dienen te betalen gelijk aan de opzeggingstermijn;

Overwegende dat het niet onontbeerlijk schijnt op het begrip « strafbeding » beroep te doen om de gehuldigde oplossing in rechte te staven;

dat het volstaat aan te nemen dat de ontijdig afge-

dankte bediende in principe recht heeft op de vergoeding te berekenen volgens de tijd die normaal nodig is om een nieuwe betrekking te vinden, en dat die vergoeding hem verworven is en onveranderlijk deel maakt van zijn patrimonium, vanaf de dag van de onrechtmatige afdanking (noot Taquet, J.T. 1954, blz. 84 in fine);

Overwegende dat eiser de vergoeding berekent op 24 maanden;

doch dat hij alleen recht heeft op het deel van de op 25 mei 1956 overeengekomen opzeggingstermijn dat nog niet verlopen was op het ogenblik van de onrechtmatige afdanking;

dat die periode gaat van 1 januari 1957 tot 28 februari 1958, hetzij 14 maanden;

Overwegende dat eiser voor iedere maand 11.846 frank vraagt;

dat gezegd bedrag ook de bijdragen vervat van de werkgever volgens de sociale wetgeving plus verscheidene sommen uit hoofde van de verzekering volgens de wet op de arbeidsongevallen en uit hoofde van privaat levensverzekering;

Overwegende dat verweerster ten onrechte beweert dat die voordelen niet in rekening mogen komen;

Overwegende dat verweerster aldus verschuldigd is :

1° vóór de op het ogenblik van de dagvaarding reeds verlopen maanden januari tot mei 1957; 5 × 11.846 frank of 59.230 frank met de gerechtelijke intresten op dit bedrag;

2° vóór de maanden juni, juli en augustus 1957: 3 × 11.846 frank of 35.538 frank met de gerechtelijke intresten op 11.846 frank vanaf 1 juli 1957 tot 1 augustus 1957, op 23.692 frank vanaf 1 augustus 1957 tot 1 september 1957 en op 35.538 frank vanaf 1 september 1957 tot de betaling van laatstgenoemde hoofdsom;

3° ter keuze van eiser: 11.846 frank per maand, te betalen op de eerste van elke komende maand tot en met 1 februari 1958, of het kapitaal dat thans nodig is om de betaling van die bedragen te verzekeren, in acht nemende als rentevoet de gerechtelijke intrest in zake van koophandel (vergelijkt wat betreft het toekennen van een rente of van een kapitaal, A.P.R. Ronse, Schade en schadeloosstelling, n° 313 en volg.);

Om deze redenen :

De Rechtbank, makende melding dat artikels 2 en 30 tot 42 van de wet van 15 juni 1935 nageleefd werden,

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond, dienvolgens verklaart verbroken ten nadele van verweerster, het litigieuze dienstkontrakt, verwijst verweerster om aan eiser te betalen ten titel van schadevergoeding :

1° de som van 59.230 frank met de gerechtelijke intresten;

2° de som van 35.538 frank met de gerechtelijke intresten op 11.846 frank vanaf 1 juli 1957 tot 1 augustus 1957, op 23.692 frank vanaf 1 augustus 1957 tot 1 september 1957 en op 35.538 frank vanaf 1 september 1957 tot de betaling van laatstgenoemde hoofdsom — dat alles met de kosten van het geding;

3° ter keuze van eiser: 11.846 frank per maand, te betalen op de eerste van elke komende maand tot en met 1 februari 1958, of het kapitaal dat thans nodig is om de betaling van die bedragen te verzekeren, in acht nemende als rentevoet de gerechtelijke intrest in zake van koophandel;

Verleent akte aan eiser :

1) van zijn voorbehoud van alle rechten voor het

geval in zake de sociale wetgeving andere tarieven in voege zouden worden gesteld dan deze bij deze in aanmerking genomen en ter opvordering van de aldus verschuldigd wordende verschillen;

2) dat de vordering als gesteld geen verzaking inhoudt aan zijn recht de overeenkomst van 13 augustus 1955 te doen ophouden inzake de waarborgen en zekerheden in het voordeel der vennootschap gegeven en gesteld;

Verklaart onderhavig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande verzet of beroep.

POLITIËRECHTER TE ANTWERPEN

17 april 1958.

Plaatsv. Rechter : M. Cortvriend.
Advocaat : Mr. H. Boonen.

Gemeente. — Onbevoegdheid van de gemeenteraad reglementen uit te vaardigen omtrent de toelating van minderjarigen van minder dan 18 jaar tot dansgelegenheden.

De gemeentewet kent aan de gemeenteraad niet de bevoegdheid toe reglementen uit te vaardigen ter bescherming van de zedelijkheid der jeugd.

Het recht van vergadering, ook tot ontspanning (bv. door dansen) is gewaarborgd bij art. 19 van de Grondwet.

De bepaling van een gemeentereglement, waarbij de toelating van minderjarigen van minder dan 18 jaar tot dansgelegenheden in het algemeen is strafbaar gesteld, is derhalve in strijd zowel met de Grondwet als met de gemeentewet en dus onverbindend.

O.M. t/ De Keersmaeker en Pauwels.

Beklaagd te Antwerpen, op 9 november 1957.

beiden :

bij inbreuk op artikel 291/2° en 803 en 804 van de code van gemeentelijke politiereglementen van Antwerpen van 11 april 1921, gewijzigd op 28 december 1932 en aangevuld op 10 juli 1950;

aangestelden zijnde van de exploitante van een dansgelegenheid waar regelmatig gedanst wordt, verzuimd te hebben de toegang te weigeren aan ongehuwde personen van minder dan achttien jaar niet vergezeld van hun ouders of andere verantwoordelijke personen, met de omstandigheid dat de eerste betichte zich in staat van wettige herhaling bevond, na veroordeling hoofdens inbreuk op artikel 291/2° van de code van gemeentelijke politiereglementen van Antwerpen, in minder dan één jaar voor huidig feit, door vonnis van de Politie-rechtbank van Antwerpen van 11 juni 1957 tot een boete van vijf en twintig frank en nadat dit vonnis kracht van gewijsde bekomen had op het ogenblik van huidig feit;

Overwegende dat de 1e betichte in hoofdde de ongrondwettelijkheid en onwettelijkheid inroept van art. 291/2 van de Code der Politie-reglementen van Antwerpen;

Overwegende dat art. 78 der Gemeentewet aan de Gemeenteraad de bevoegdheid toekent reglementen der gemeentepolitie uit te vaardigen;

Dat onder begrip van « Gemeentelijke Politie » onder meer dient bepaald de zorg de misdrijven tegen de

openbare rust te bestrijden en te bestraffen, het handhaven der goede orde op die plaatsen waar vele personen zich verzamelen. (Répertoire Pratique du Droit Belge - V° Commune N° S 706-707.)

Overwegende dat het houden van lokalen waar kan gedanst worden op zichzelf geen gevaar voor de openbare rust of veiligheid met zich brengt;

Overwegende dat art. 291/2° van de Code der Politie-reglementen van Antwerpen enkel de toelating tot dansgelegenheid betreft van personen minder dan 18 j., dat nochtans niet kan beweerde worden dat de aanwezigheid van personen minder dan 18 jaar in meerdere mate de openbare rust of veiligheid in het gedrang zou brengen dan deze van andere personen;

Overwegende dat derhalve slechts kan besloten worden dat het blijkbaar de bedoeling is geweest van de Gemeenteraad der Stad Antwerpen door voormeld art. 291/2° de moraliteit der jeugd te beschermen.

(CFR. Gemeentebld van Antwerpen, zitting van 10.7.1950).

Dat de Gemeentewet aan de Gemeenteraad evenwel geen bevoegdheid toekent desaangaande reglementen uit te vaardigen;

Overwegende dat het recht van vergaderen, waaronder het vergaderen tot ontspanning zoals voor danspartijen, bij art. 19 der Grondwet aan de Belgen werd toegekend. — (Corr. Rechtbank Turnhout 22.10.1957 R.W. 26.1.1958 k 1010).

Overwegende dat het art. 291/2° van het Gemeentereglement van Antwerpen dus indruist zowel tegen de Grondwet als de Gemeentewet en het derhalve door de Rechtbank niet dient toegepast;

Om deze redenen,

Spreekt beide beklagden op tegenspraak vrij zonder kosten.

NOOT: Tegen bovenstaand vonnis is door de Procureur des Konings hoger beroep ingesteld.

WERKRECHTERSRAAD TE MECHELEN

14 juni 1957.

Voorzitter : M. Waegemans.

Rechtskundig bijzitter : M. De Ridder.

Advocaten : Mrs Scholiers, Deroubaix, De Wachter en P. Pollet.

1. **Gelijktijdigheid van verzet en hoger beroep. — Voorrang van verzet. — Verlenging van termijn. — Artikel 1, K.B. van 30 maart 1936.**
2. **Gezinsvergoedingen. — Belang van de primaire kas. — Bevoegdheid van de Werkrechtersraad. — Recht op gezinsvergoedingen van persoon die terzelfdertijd beheerder en bediende van een N.V. is.**

1. *Wanneer gelijktijdig verzet en hoger beroep worden ingesteld, heeft het verzet voorrang, daar zijn be-rechting het beroep zonder voorwerp kan maken.*

De door eisers op verzet ingeroepen verlenging met één dag per 3 myriameters is afgeschaft en vervangen door artikel 1 van het K.B., n° 301 van 30 maart 1936, luidend als volgt : « indien de termijn minder dan 8 dagen bedraagt, is elke bij de wet uit hoofde van de afstand voorziene verlenging eveneens afgeschaft in dezelfde provincie. De verlenging bedraagt één dag, wanneer de provincies aan elkander grenzen ».

2. Wanneer de R.M.Z. en de Nationale Kas zich niet enkel beperken tot het geven van richtlijnen, doch een werkelijke beslissing opleggen, schept dit een rechtsband tussen partijen en heeft de primaire kas werkelijk belang deze openbare instellingen in het geding te roepen.

Voor de erkenning van een recht op gezinsvergoedingen is de administratieve rechtsmacht niet bevoegd, doch wel de Werkrechttersraad.

Voor de voorwaarden, die moeten zijn vervuld, opdat men terzelfdertijd beheerder en bediende van een N.V. zou zijn en dus zou recht hebben op gezinsvergoedingen, zie de beslissing.

Nationale Verrekenkas voor Gezinsvergoedingen en R.M.Z. t/ Geniets en Compensatiekas van het V.E.V.

Gelet op de exploten van verzet van deurwaarder Roger Defaux te Heist op den Berg, dd. 28 februari 1957, waarmede de Nationale Verrekenkas voor Gezinsvergoedingen en de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid aan Geniets Désiré-Gabriël betekenden dat zij in verzet kwamen tegen het verstekvonnis door deze Raad uitgesproken op 14 december 1956;

Gelet op de exploten van verzet van deurwaarder F. Cantillon te Antwerpen, dd. 7 juni 1957, waarmede de Nationale Verrekenkas voor Gezinsvergoedingen en de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid aan de Compensatiekas van het Vlaams Economisch Verbond betekenden dat zij in verzet kwamen tegen het verstekvonnis door deze Raad uitgesproken op 14 december 1956;

I. Middelen vanwege de Nationale Verrekenkas voor Gezinsvergoedingen :

Aangezien deze eiseres op verzet vooreerst voorhoudt dat het door haar betekend verzet ontvankelijk is : Geniets Désiré-Gabriël deed het verstekvonnis betekenen op 22 februari 1957; zij betekende weliswaar haar exploit van verzet slechts op 28 februari 1957 aan Geniets Désiré-Gabriël, doch meent dat dit verzet ontvankelijk is omdat « op grond van artikelen 82, 59, 52 der organieke wet op de werkrechttersraden, de termijn verlengd wordt met één dag per 3 myriameters »; tegenover de Compensatiekas van het Vlaams Economisch Verbond zou het verzet eveneens ontvankelijk zijn omdat het verzet tegenover deze partij betekend werd binnen de vijf dagen na de betekening door deze partij van het kwestieus verstekvonnis;

Aangezien de eerste eiseres op verzet tweedens aanvoert dat de oorspronkelijke eis in tussenkomst onontvankelijk is : iedere rechtsband ontbreekt; zij heeft slechts administratieve richtlijnen gegeven;

Aangezien de eerste eiseres op verzet derdens aanvoert dat de Werkrechttersraad ten haren opzichte onbevoegd is, « aangezien ieder geschil dat de verhouding tussen haar en oorspronkelijke eiseres in tussenkomst aanraakt, uitsluitend tot de administratieve rechtspraak behoort »;

Aangezien de eerste eiseres op verzet vierdens voorhoudt dat de oorspronkelijke eis van Geniets Désiré-Gabriël ongegrond is omdat hij zou vallen onder de toepassing van artikel 23 van het organiek koninklijk besluit van 22 december 1938 betreffende de gezinsvergoedingen voor niet-loontrekkende arbeiders;

II. Middelen vanwege de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid :

Aangezien deze tweede eiseres op verzet eveneens besluit tot de niet-ontvankelijkheid van de oorspronke-

lijke eis in tussenkomst; tot de onbevoegdheid van de Werkrechttersraad ten haren opzichte; tot de ongegrondheid van de oorspronkelijke eis van Geniets Désiré-Gabriël, om dezelfde redenen als deze aangehaald door eerste eiseres op verzet;

III. Middelen vanwege Geniets Désiré, Gabriël :

Aangezien deze besluit tot de laattijdigheid van het verzet, als zijnde niet aangetekend binnen de vijf dagen volgend op de betekening van het verstekvonnis;

IV. Compensatiekas van het Vlaams Economisch Verbond :

Aangezien deze partij berust in het uitgesproken vonnis;

V. Opvatting van de Werkrechttersraad :

A) Ontvankelijkheid van het verzet :

Aangezien Geniets Désiré-Gabriël bij exploit van rechtsingang van deurwaarder F. Van Laenen te Antwerpen, dd. 29 mei 1956, de Compensatiekas van het Vlaams Economisch Verbond had gedagvaard in betaling van 34.170 frank, te verhogen met de gerechtelijke intresten en met de kosten van het geding;

Aangezien op 22 juni 1956 de Werkrechttersraad van het gebied Mechelen, Kamer der bedienden, een vonnis uitsprak met volgend beschikkend gedeelte : « oordelende op tegenspraak en in eerste aanleg, stelt de zaak in voortzetting op de zitting van 13 juli 1956 te 18 uur, en beveelt aan de verweerster om de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid in zake te roepen; houdt de beslissing aan voor de kosten van het geding »;

Aangezien de Compensatiekas van het Vlaams Economisch Verbond de twee huidige eisers op verzet in tussenkomst opriep, en de Werkrechttersraad op 14 december 1956 een eindvonnis uitsprak met volgend beschikkend gedeelte : « oordelende in eerste aanleg, op tegenspraak tegen verweerster en bij verstek tegen de opgeroepen in tussenkomst, na de zaken te hebben samengevoegd, veroordeelt de verweerster om aan de eiser de som te betalen van 34.170 frank, te verhogen met de gerechtelijke intresten; zegt voor recht dat tegen de beide opgeroepen in tussenkomst dit vonnis gemeen zal zijn, en veroordeelt voor zoveel als nodig de beide opgeroepen in tussenkomst om de verweerster te vrijwaren van de veroordeling in hoofdsom en intresten; veroordeelt de opgeroepen in tussenkomst solidair tot de kosten van het geding »;

Aangezien de Compensatiekas van het Vlaams Economisch Verbond aan Geniets Désiré-Gabriël verklaarde te berusten in dit vonnis;

Aangezien Geniets Désiré-Gabriël dit vonnis deed betekenen aan de eisers op verzet op 22 februari 1957, en dat deze laatsten op 28 februari 1957 aan Geniets Désiré-Gabriël betekenden dat zij in verzet gingen tegen het vonnis dd. 14 december 1956, ten hunnen opzichte bij verstek geveeld;

Aangezien de Compensatiekas van het Vlaams Economisch Verbond het kwestieus vonnis aan de eisers op verzet deed betekenen op 5 juni 1957, en dat deze laatsten op 7 juni 1957 aan de gezegde Compensatiekas betekenden dat zij in verzet gingen tegen het vonnis dd. 14 december 1956;

Aangezien op 8 maart 1957 de huidige eisers op verzet eveneens ter griffie van de Werkrechttersraad beroep aantekenden tegen het vonnis dd. 14 december 1956;

1) Aangezien, zoals in casu, wanneer de Nationale Verrekenkas voor Gezinsvergoedingen en de Rijks-

dienst voor Maatschappelijke Zekerheid gelijktijdig verzet en beroep aantekenen, het verzet de voorrang heeft in dien zin dat zijn berechting het beroep zonder voorwerp kan maken, en bij behandeling ook zonder nut vermits een andere beslissing in de plaats kan treden (zie: R. Van Lennep, *Middelen van verhaal of rechtsmiddelen*, in *Rechtskundig Tijdschrift voor België*, jaargang 1954, blz. 24, n° 6);

2) Aangezien de dag van 22 februari 1957, datum der betekening van het vonnis aan de eisers op verzet, niet meetelt voor de berekening van de termijn waarover deze laatsten beschikken om in verzet te komen (*Répertoire pratique du droit belge*, verbo *Conseil de prud'hommes*, n° 337);

dat de eisers op verzet dienvolgens tegenover Geniets Désiré-Gabriël hun verzet betekenden de zesde dag nadat het verstekvonnis hun betekend werd;

Aangezien normaal de bij verstek veroordeelde partij binnen de vijf dagen verzet kan aantekenen (artikel 32 der wet op de Werkrechtersraden);

Aangezien de door eisers op verzet ingeroepen verlenging van die termijn « met één dag per 4 myriameters » afgeschaft is, en vervangen door artikel 1 van het K.B. n° 301 van 30 maart 1936, en luidende onder meer als volgt: « indien de termijn minder dan acht dagen bedraagt is elke bij de wet uit hoofde van de afstand voorziene verlenging eveneens afgeschaft in dezelfde provincie. De verlenging bedraagt één dag indien de provincies aan elkander grenzen » (zie hierover: *Répertoire pratique du droit belge*, verbo *Procédure civile*, n° 414);

Aangezien, vermits Geniets Désiré-Gabriël in de provincie Antwerpen woont terwijl beide eisers op verzet gevestigd zijn in de aangrenzende provincie Brabant, deze laatsten, om in verzet te gaan, beschikken over $5 + 1 = 6$ dagen;

dat bijgevolg hun verzet, betekend op 28 februari 1957 tegen Geniets Désiré-Gabriël, ontvankelijk is;

3) Aangezien de Compensatiekas van het Vlaams Economisch Verbond, als verweerster in het oorspronkelijk geding, het verstekvonnis op haar beurt deed betekenen aan de huidige eisers op verzet op 5 juni 1957;

dat door deze laatsten tegen die Compensatiekas verzet werd betekend op 7 juni daaropvolgend;

dat dit verzet ontvankelijk is;

B) Onontvankelijkheid van de oorspronkelijke eis in tussenkomst:

Aangezien de eisers op verzet voorhouden dat de oorspronkelijke eis in tussenkomst niet ontvankelijk is omdat iedere rechtsband ontbreekt en omdat zij enkel administratieve richtlijnen hebben gegeven;

Aangezien uit de voorgelegde briefwisseling blijkt dat de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid de « beslissing » heeft getroffen dat niet bewezen is dat Geniets Désiré-Gabriël, voor wat betreft de periode die 1 januari 1955 voorafgaat in de vennootschap werd tewerkgesteld in uitvoering van een dienstverhuringcontract, doch dat hij werkte onder een contract van lastgeving als mandataris;

dat uit dezelfde briefwisseling eveneens blijkt dat de Nationale Verrekenkas voor Gezinsvergoedingen die thesis tot de hare maakte, en ze kenbaar maakte aan de Compensatiekas van het Vlaams Economisch Verbond;

Aangezien m.a.w. aan deze laatste door de eisers op verzet dezer beslissing werd medegedeeld dat Geniets Désiré-Gabriël geen recht had op hetgeen hij opvoerde;

Aangezien de Compensatiekas van het Vlaams Eco-

nomisch Verbond in casu een werkelijk belang had om de eisers op verzet, die aan gezegde Compensatiekas hun zienswijze oplegden, in zake te roepen;

dat de eisers op verzet zich niet enkel beperken tot het geven van richtlijnen, doch een werkelijke beslissing oplegden, zodat een rechtsband voor de eis in tussenkomst aanwezig is;

C) Onbevoegdheid van de Werkrechtersraad:

Aangezien de eisers op verzet voorhouden dat ieder geschil dat de verhouding tussen hen en oorspronkelijke eiserees in tussenkomst aanraakt, uitsluitend tot de administratieve rechtspraak behoort;

Aangezien het in werkelijkheid gaat over de erkenning van het recht van oorspronkelijke eiser op uitbetaling van gezinsvergoedingen;

dat hiervoor de gewone rechtsmachten bevoegd zijn (Raad van State, 27 mei 1953, *Pasicrisie belge*, 1954, IV, 119), in casu de Werkrechtersraad;

D) Gegrondeheid van de eis:

Aangezien de eisers op verzet menen dat Geniets Désiré-Gabriël valt onder de toepassing van artikel 23 van het organiek koninklijk besluit van 22 december 1938 betreffende de gezinsvergoedingen voor niet-loontrekkende arbeiders, en dat bijgevolg zijn oorspronkelijke eis ongegrond zou zijn;

Aangezien rechtsleer en rechtspraak eensgezind zijn om te aanvaarden dat eenzelfde persoon terzelfdertijd de functie van beheerder ener naamloze vennootschap kan uitoefenen evenals deze van bediende dier zelfde vennootschap, aan deze laatste verbonden door een dienstverhuringcontract (*Le cumul de la qualité d'administrateur et d'employé d'une société anonyme*, door A. Colens, in *Revue de droit social et des tribunaux du travail*, 1957, n° 1, blz. 1);

Aangezien, volgens de richtlijnen van de Nationale Verrekenkas voor Gezinsvergoedingen een beheerder vermoed wordt tevens gebonden te zijn door een dienstcontract, 1) « indien uitgemaakt is, en dit zonder mogelijke betwistingen, dat er buiten het mandaat een dienstcontract is »; 2) « bij ontstentenis, indien de vier subsidiaire vereiste voorwaarden voor de betaling van de bijslag vervuld zijn, dit wil zeggen: a) belanghebbende en de maatschappij verklaren dat er een dienstcontract is; b) belanghebbende wijdt in feite zijn uitsluitende en hoofdzakelijke activiteit aan de maatschappij; c) hij ontvangt een vaste wedde of een wedde gesteund op het zakencijfer en wordt niet uitsluitend bezoldigd door statutaire aandelen in de winst; d) de bijdrage voorzien door de wetgeving op de maatschappelijke zekerheid wordt aan de Rijksdienst voor Maatschappelijk Zekerheid gestort »;

Aangezien, al zijn deze richtlijnen voor de Raad niet bindend, in casu door allerlei elementen gezamenlijk, bewezen is dat Geniets Désiré-Gabriël sedert 1 januari 1946 door een dienstcontract verbonden is met de N.V. Brouwerij-Mouterij Geniets;

dat weliswaar het origineel van de overeenkomst verloren ging bij een waternood in de streek, doch dat nog een kopij dier overeenkomst bestaat dewelke op een niet verdacht ogenblik aan de Compensatiekas van het Vlaams Verbond werd overgemaakt, en waaruit blijkt dat Geniets Désiré-Gabriël door de naamloze vennootschap waarvan hij beheerder was, tevens werd aangeworven voor het beleid van de lopende nijverheids- en handelszaken der vennootschap, mits het besteden hieraan van al zijn tijd en mits aanwezig te zijn in de uitbating gedurende de werktijd dezer, dit alles aan een maandloon van 4.000 frank;

dat deze formule omvat dat Geniets Désiré-Gabriël gelast werd met het brouwen van het bier, met het

bezoeken van de klanten op dagen dat er niet gebrouwd werd, en met het nazicht van de leveringen van bier;

Aangezien al is « le délégué à la gestion journalière en principe un mandataire comme l'administrateur, il sera dans la pratique bien souvent amené à accomplir des fonctions qui n'ont pas le caractère d'un mandat stricto sensu » (Le cumul de la qualité d'administrateur et d'employé d'une société anonyme, door A. Colens, in Revue de droit social et des tribunaux du travail, 1957, n° 1, blz. 3);

dat in casu de opdracht om te brouwen, om klanten te bezoeken en om de bierleveringen na te zien niet tot de taak behoren van een beheerder-afgevaardigde, maar bediendenwerk uitmaken;

Aangezien Geniets Désiré-Gabriël, bijgevolg recht heeft op de door hem in de oorspronkelijke dagvaarding opgevorderde bedragen; te meer daar regelmatig bijdragen werden gestort aan de R.M.Z.;

Om deze redenen :

De Bediendenkamer bij de Werkrechtersraad voor het gebied Mechelen, ontvangt de verzetten, en doet het vonnis dd. 14 december 1956, waartegen verzet, teniet; opnieuw vonnissende op tegenspraak en in eerste aanleg, verklaart zich bevoegd om te kennen van de oorspronkelijke eis en van de oproepingen in tussenkomst dewelke ontvankelijk zijn; ten gronde, veroordeelt de oorspronkelijke verweerster, de Compensatiekas van het Vlaams Economisch Verbond, om aan de oorspronkelijke eiser, Geniets Désiré-Gabriël, de som te betalen van 34.170 frank, te verhogen met de gerechtelijke intresten; zegt voor recht dat tegen de beide eisers op verzet, oorspronkelijke opgeroepen in tussenkomst, dit vonnis gemeen zal zijn; veroordeelt voor zoveel als nodig de beide eisers op verzet om de oorspronkelijke verweerster te vrijwaren voor de veroordeling in hoofdsom en intresten; veroordeelt de eisers op verzet solidair tot de kosten van beide gedingen.

BALIELEVEN

Vlaamse Conferentie bij de Balie te Antwerpen

Bezoek aan de Limburgse koolmijnen

Donderdag 5 juni 1958 ging de Vlaamse Conferentie op uitstap.

Om 7 u. vertrokken een dertigtal confraters, van wie verschillende door hun echtgenote vergezeld waren, aan het Gerechtsgebouw te Antwerpen.

De eigenlijke plaats van samenkomst was de Grote Markt te Beringen, want het bezoek dat Mr Willy Calewaert, Voorzitter van de Vlaamse Conferentie, en zijn bestuur was ontworpen, betrof de kolenmijnen in Limburg.

In Beringen troffen we Stafhouder Mr André Byvoet van Hasselt aan, die als de vriendelijke bemiddelaar tussen de Vlaamse Conferentie en de kolenmijnen was opgetreden.

Na een eerste begroeting werden de confraters in verschillende groepen van acht verdeeld; de enen bezochten de mijn André Dumont in Waterschei, de tweede de mijn Zwartberg in Genk, een derde groep daalde af in de mijn Limburg-Maas in Eisden, terwijl de dames, onder de leiding van de Ondervoorzitter der Vlaamse Conferentie, Mr W. Van Nieuwerburgh, de bovenwerken van de mijn te Helchteren-Zolder bezochten.

De ontvangst in de mijnen was zeer vriendelijk. In

de vergaderzaal van de Raad van Beheer werden de Confraters begroet door één van de Directeurs, die hun zo technische als economische uitleg verstrekke.

Daarna werd het mijnpak aangeschoten en konden we elkander in dit zonderlinge plunje bewonderen.

Van onze persoonlijke kleding schoot er niets meer over; het was de gelegenheid om te zeggen dat we van kop tot teen in een mijnpak waren gestoken.

De afdaling in Waterschei werd ondernomen onder leiding van Ir. De Hem.

Op een zeker ogenblik werden er in de lift een paar kolenwagonnetjes uitgeschakeld en stapten de acht confraters met hun begeleider in de plaats.

Aanvankelijk ging de afdaling tot op 920 meter. Beneden gekomen vervolgden we te voet op een diepte van 920 m, door gangen met een diameter van 4,20 m, de weg naar de andere schacht op een paar honderd meter daar vandaan gelegen, om lager nog af te dalen tot op 1.040 m.

De natuurlijke warmte bedraagt aldaar 45°, maar ze wordt afgekoeld tot op 32° en minder, indien mogelijk.

Gekomen op 1.040 m, zouden we een pijler bezoeken, hetgeen voor degenen die het niet weten, de eigenlijke ontginningsplaats van de kolen is. Een lange smalle gang, waarin een band bestendig loopt, en de kolen die werden ontgonnen, met daarbij uitgeholde stenen, aanvoert naar de plaats waar ze in wagonnetjes worden geladen. De doorgang was zo smal, dat meer dan eens de band behoorde te worden stilgelegd, om aan de bezoekers toe te laten zonder gevaar, hun weg voort te zetten en eindelijk het gat van de pijler te bereiken. Het zijn de laatste 30 meter ongeveer van de pijler die het gat worden genoemd.

Het eigenlijke houthouwen van de steenkolen geschiedt hoofdzakelijk mechanisch, maar links en rechts van de uithouwende machine, wordt de gang door mijnwerkers met elektrische boormachines min of meer gelijk gemaakt.

Eén voor één kropen we achter de leidende ingenieur het gat in, gelukkig niet tot op het einde, want er was daar geen kwestie meer van « gaan », zelfs niet van gebukt gaan, maar wel van « kruipen » op handen en voeten, in een bijna hels lawaai, stof, zwarte figuren en de immer wegschuivende kolen door een gang van een grote meter breed ternauwernood.

Na een tiental minuten in het gat op handen en voeten te hebben gelegen, keerden we terug langs waar we gekomen waren, maar zoals altijd, was de weg terug korter.

Eens gekomen aan de ene schacht stegen we tot op 920 m hoog, om daarna langs de andere schacht terug aan de bovengrond te komen. Daar scheen de zon heerlijk. . . , wat aan Stafhouder Mr Victor de bemerking ontlokte : « Hier is het „ook” goed ! ».

De mijnbezoekers erkenden ternauwernood elkander. Wanneer de lezers van het R.W. de foto's, die in een volgend nummer zullen gepubliceerd worden, aandachtig bekijken, zullen ze het gemakkelijk begrijpen; het zal hen moeilijk vallen in de blijkbaar voor Merksplas bestemde kandidaten, de hoofdpsteller van het R.W., de President van de Vlaamse Conferentie, en andere eerbiedwaardige confraters van de Antwerpse Balie te erkennen.

Het bezoek aan de mijn had ruim 3 uur geduurd. Onder de bezoekers behoort te worden aangestipt : Mr J. R. De Smedt, Oud-Voorzitter van de Vlaamse Conferentie en meer dan 71 jaar oud. Voor hem was het een hele prestatie zo diep af te dalen en naast de jongeren op 1.040 meter diepte, gedurende 3 u., met zware schoenen aan de voeten en de niet minder zware helm op het hoofd, gang in, gang uit, op te stappen, onafgezien de menige malen dat we met het hoofd,

gelukkig beschermd door de helm, tegen een balk of een ander uitstekend voorwerp stootten.

Ondertussen wachtten de Dames en de bezoekers aan de andere mijnen met Mr N. Biltris, Stafhouder van de Balie, die intussen was toegekomen, in Hasselt de laatste groep, nl. die welke was afgedaald in de mijnen André Dumont te Waterschei.

In plaats van om 1 uur kwam deze laatste groep om 3 uur ter plaatse. Niettegenstaande ze door de mijn in het bad waren gestoken, moesten ze niet vertellen waar ze geweest waren, want... uit de wimpers van hun ogen en hun wenkbrauwen, en uit hun oogholten zelf, hadden ze het koolstof niet volledig verwijderd gekregen. Ze werden dan ook op een algemene schaterlach onthaald, wanneer ze de weelderige plaats van de Unie der Limburgse Mijnen te Hasselt binnentraden.

Zelden heeft een lunch zo lekker gesmaakt!

Twee mijndirecteurs hadden ons de eer aangedaan, met ons aan tafel te zitten en geduldig twee uur te wachten, totdat de laatste groep toekwam.

Voor degenen die het aanbelangt, delen we mede dat als voorgerecht verse zalm werd opgediend, en daarna kip met daarbij verschillende en van de fijnste wijnsorten: witte wijn, Bordeaux en Bourgogne, aardbeien met slagroom, een overvloedige keuze van kaas, mokka, en ten slotte de allerfijnste likeuren.

Nog nooit werd de Vlaamse Conferentie zo vertroeteld.

Tussen de gerechten door werden we allerhartelijkst verwelkomd, in naam van de Mijndirectie, door onze Confrater, Stafhouder Mr André Byvoet, die tevens zo vriendelijk was enkele woorden uitleg over de kolennijverheid in het Limburgse te verstrekken en inzonderheid ook wees op de samenwerking van de zeven Limburgse mijnen. Mr W. Calewaert, President van de Vlaamse Conferentie, dankte in naam van de Confraters, en het slotwoord werd uitgesproken door Mr N. Biltris, Stafhouder van de Balie, die, zoals altijd, zeer gepast, maar niet minder geestig, door zijn woorden de atmosfeer van vreugde en ontspanning nog wist te verhogen.

Het was 5 uur geworden, wanneer we het Huis van de Federatie der Mijnen verlieten, om ons naar het Domein van Bokrijk te begeven.

Daar hebben we heerlijk uitgerust, na aan enkele gebouwen een bezoek te hebben gebracht.

Voor degenen die het niet weten, zeggen we dat het Domein van Bokrijk een 5 à 600 Ha groot is. De bedoeling van Gouverneur Roppe van Limburg is de gebouwen, boerderijen, windmolens, watermolens uit het Vlaamse land enz., van de ondergang der vergetelheid te redden, door ze herop te richten in het Domein, zodat het nageslacht er zich rekenschap van zou kunnen geven hoe onze buitenmensen, thans ternauwernood 20 à 30 jaar geleden, leefden... en hoe ze woonden...

Ter plaatse vernamen we dat op sommige zondagen er tot 40 à 45.000 bezoekers zijn.

Ten slotte werd er uitgerust, in de afspanning « Sint-Gummarus ». Daar werd er genoten van een fris glas bier en werd er ten slotte boekweit-koekebak gegeten. Het is niet slecht, maar onze koekenbakken van vandaag zijn toch ook goed...

Het was 8.30 u. wanneer de eerste confraters, met hun echtgenote, opkraamden om de weg naar huis in te slaan.

Het was een heerlijke dag, en, voor de Vlaamse Conferentie, die dit jaar een uitzonderlijke bloei heeft gekend, was het de bekroning op een schitterend jaar. Mr Willy Calewaert gaat de geschiedenis in als een groot President van de Vlaamse Conferentie.

Interimaris.

MARGINALIA

(R.W. 27-4-1958)

« C'est ce style inutilement barbare qui doit être réformé ».

A. Callier, « La Clarté des Actes Judiciaires », Gent, Hoste 1908.

1. « dan wanneer het vonnis erkent dat de rechtsvoorganger van eiseres nog steeds tot zijn verbintenis van af te breken jegens de gemeente *gehouden is* ».

— « dan wanneer ». deze tegenstelling drukt men uit door « terwijl »,

— « tot... gehouden is ». De rechtsvoorganger was dus tot zijn verbintenis gehouden.

« Gehouden zijn tot iets » betekent « tot iets verplicht zijn », meestal wettelijk.

(Ieder burger is ertoe gehouden zijn belastingen te betalen, b.v.)

De rechtsvoorganger was er dus, volgens deze zin, toe gehouden zich *te verbinden*.

De bedoeling was te zeggen dat hij tot het *uitvoeren* van zijn verbintenis gehouden was of, dat hij *door* zijn verbintenis *gebonden* was.

Een komma vóór « jegens » zou de duidelijkheid bevorderen.

2. « ... het vonnis vaststelt dat... zonder ten hare laste *geen enkel* persoonlijke fout op te nemen ».

— « ten hare laste » moet zijn « te haren laste »

— « geen » : dubbele negatie (zonder). De ene heft de andere op en de zin kan onverstaanbaar worden.

Hier had men « een » moeten schrijven en, gezien het gebruik van het woordje « enkel », zelfs « één » met nadruksteken.

— « enkel » moet overeenkomen met het geslacht van « fout » dus « enkele ».

— « Op » : o.i., ware hier beter « aan » geschreven.

3. « ...sedert *dat* het politietoezicht ondergaan was *geweest*... »

— « dat » hoort hier niet (vertaling van Fr. *que* ?).

— « was geweest » foutief gebruik van het werkwoord. Slechte vertaling van Frans « *avait été* » ; de volledige vorm is « was geworden », steeds afgekort tot « was ».

4. « ...dat nochtans geen redenen bestaan om... toe te passen. »

— verbeterd luidt dit : « dat *er* nochtans geen redenen *toe* bestaan... toe te passen ».

5. « ... om *over* de eis... te *beslechten*. »

Deze vorm bestaat niet in het Nederlands : Onoordeelkundig gebruik van het werkwoord « beslechten », dat betekent : « uit de weg ruimen, een eind maken aan », voor een twist b.v.

Men had moeten schrijven : « om over de eis te beslissen ».

6. « ... het verhaal... ongegrond verklaard, *waar* het gericht is tegen het verval. »

— « waar » : twee mogelijkheden om dit verkeerd woordgebruik te verbeteren :

a) het verhaal is enkel gericht tegen het verval : « daar het gericht is... »

b) het is nog tegen iets anders gericht : « in zover het gericht is... »

7. «...art. van het B.W. geen toepassing meer vinden kan daar *alsdan* er geen huishouden meer bestaat...»
— «vinden kan» omslachtige stijl i.p.v. «niet meer kan worden toegepast».
— «alsdan» omslachtige stijl i.p.v. «dan».
— «er» verkeerd geplaatst, moet vóór «(als) dan» staan.
8. «... een verplichting die *zijn* oorsprong vindt...»
«Verplichting» is vrouwelijk, dus, «haar oorsprong»
(cfr. de «Woordenlijst van de Nederlandse Taal» den Haag 1954, p. 561, kol. 1).
9. «...vonnis gesteund was op feiten die ter zake niet *doeltreffend* waren».
— «doeltreffend»: moeilijk aan te nemen verband met «feiten». Zou «dienend» hier niet nuttiger zijn?
10. «... dat de exceptie van onbevoegdheid... van *elke* grond *ontbloomt* is.
— Wanneer men beeldspraak gebruikt mag het ene beeld het andere niet tegenspreken. «Grond» is een beeld en «ontbloomt» eveneens. Hoe kan men ze samenrijmen? Ze zijn nochtans elk op zichzelf zeer goed. Ook «*elke*» is misplaatst, hier hoort «*alle*». Een goede verbetering ware: «alle grond mist».

Dat ook op andere plaatsen de taal- en stijlverwaarlozing wordt beoefend vinden wij bewezen in een «Bijblad tot (sic) het Belgisch Staatsblad nrs 118-119 van 28-29 april (isc) 1958». Men leest daar het volgende (met telkens een verbetering):

- «het publicatieblad verschijnt telkens onder vier uitgaven».
(van het publicatieblad verschijnen telkens vier uitgaven).
- «de abonnementen dienen genomen en betaald aan het postkantoor (winket der abonnementen op dagbladen) ...»
(de abonnementen dienen op het postkantoor genomen en er betaald te worden (loket der dagbladabonnementen)).
- Dat ze aan het postkantoor moeten betaald worden gaat nog, maar dat men ze *aan* het postkantoor moet nemen, geeft een te vage plaatsaanduiding.
- Dat een «winket» eigenlijk een «loket» is, weet tegenwoordig (bijna) iedereen.
- «de verschillende nummers verschijnen om tijdperken die niet met stiptheid kunnen bepaald».
(de nummers verschijnen met tussenpozen die niet precies kunnen bepaald worden).
- «De voor de inschrijvingsdatum verschenen nummers kunnen nochtans slechts worden bezorgd, dan wanneer de voorraad strekt...»
(Vóór de inschrijvingsdatum verschenen nummers, kunnen slechts worden bezorgd zolang de voorraad strekt).
- «Aanvragen om in 't buitenland te bezorgen abonnementen worden door het Postbeheer niet aanvaard».
(Aanvragen van abonnementen voor het buitenland worden...).
- «Aanvragen om in de landen der Europese Gemeenschappen, anderen (sic) dan België, te bezorgen abonnementen, dienen gericht tot...»
(Aanvragen voor abonnementen voor de landen der Europese Gemeenschappen, buiten België, dienen te worden gericht tot...).

J. LELIARD.

TIJDSCHRIFTEN

Omnilegie: n° 4 - april 1958:
Wetgeving.

De Gemeentekeure: n° 84 - maart-april 1958:
Leon Stichelbaut, Wet van 10 februari 1958 tot wijziging van sommige bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, betreffende het vaderschap, de afstamming en de aanneming van kinderen.

Tijdschrift voor Gemeenterecht: 5° afl. - mei 1958:
Polders. — Bezoldigingen. — Boekbespreking. — Onderwijs (gemeentelijk lager). — Personeel (gemeentelijk). — Verkiezingen. — Politie.

Tijdschrift voor de Vrederechters: n° 4 - april 1958:
J. Mary, Evolutie van het Burgerlijk recht in samenloop met het sociaal recht.

n° 5 - mei 1958:
Ach. Pauwels, Familieraad en voogdijraad.

Algemeen fiscaal Tijdschrift: n° 9 - mei 1958:
Dr. Jur. Sylvain Plasschaert, Recente wijzigingen inzake de omvang en de functie van de belastingen.

Tijdschrift voor sociaal recht en van de Arbeids-rechten: n° 5 - 1958:

Gevers M., Réalisations de l'Université libre de Bruxelles dans le domaine du droit social. — De Swaef C., Vrijpostige kanttekeningen. — Storme M., De studie van het sociaal recht aan de Rijksuniversiteit te Gent. — Horion P., Des cas légaux de suspension légitime de l'exécution du contrat de travail. — Van Goethem F., De studie van het sociaal recht aan de Universiteit te Leuven. — Lagasse A., Indemnité de préavis et allocations familiales.

Politica: n° 2 - april 1958:

Dr M. Grypdonck, De Kultuurzorg van de Vlaamse provincies. — Mej. K. Roegiers, De situatie van de actuele Belgische Dagbladpers. — Dr H. De Geest, De nationale gezondheidsdienst in Groot-Brittannië. — Dr F. Lehouck, Prof. A. Simon over België's Neutraliteit en Defensie. Waren wij klaar in 1914.

Nederlands Juristenblad: afl. 23 - 7 juni 1958:

Prof. Mr J. M. van Bemmelen, De begrippen psychopathie en toerekeningsvatbaarheid (II, slot). — Mr J. H. G. Boekraad, Degradatie van de Nieuw-Guinea Politierechter.

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-ambt en Registratie: n° 454 - 7 juni 1958:

A. G. F. Lindeijer, Kapitaalswinsten en inkomen. — Mej. Mr A. A. L. Minkenhof, Overzicht der Nederlandse Rechtspraak, Familierecht (IV, slot).

Journal des Tribunaux: n° 4197 - 8 juin 1958:

Raymond Abrahams, Le divorce des Belges prononcé à l'étranger. — Robert Legros, Droit naturel et droit pénal. — Jurisprudence.

Revue de Droit Pénal et de Criminologie: n° 8 - mai 1958:

Prof. Clerc, La cautionnement préventif. — M. Huss, Le cautionnement préventif. — Dr Varenne, Quelques aspects du Problème des Stupéfiants et de la toxicomanie, principalement en Belgique. — R. Rasir, Union Belge et Luxembourgeoise de Droit Pénal Journées franco-belge-luxembourgeoises du 23 au 25 mai 1957.

Revue de droit intellectuel. — L'ingénieur-conseil: n°s 1-3 - janvier-mars 1958:

Fl. Gaspar, Faut-il instaurer une protection spéciale du « Know-How ».